

WIADOMOŚCI DIECEZJALNE SIEDLECKIE

ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

Rok LXXXIII

Listopad - Grudzień 2014

Nr 11-12

ADRES REDAKCJI i ADMINISTRACJI

KURIA DIECEZJALNA - 08-100 SIEDLCE - PIŁSUDSKIEGO 62

TEL. 25 644-21-95; FAX 25 644-87-44

WYDAWNICTWO DIECEZJI SIEDLECKIEJ "UNITAS"

08-110 SIEDLCE - SZKOLNA 22

WIADOMOŚCI DIECEZJALNE SIEDLECKIE

ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

Rok LXXXIII

Listopad - Grudzień 2014

Nr 11 - 12

STOLICA APOSTOLSKA

KOMUNIKAT KONGREGACJI DS. KULTU BOŻEGO I DYSCYPLINY SAKRAMENTÓW

Prot. 130/14

DLA POLSKI

Na prośbę Jego Ekscelencji Józefa Michalika, Arcybiskupa Metropolity Przemyskiego Obrządku Łacińskiego, Przewodniczącego Konferencji Episkopatu Polski, wyrażoną w liście z dnia 15 stycznia 2014 r., mocą uprawnień udzielonych tej Kongregacji przez papieża Franciszka chętnie zezwalamy, aby w Litanii do Najświętszej Maryi Panny (Litanii Loretańskiej) po wezwaniu: „Matko Łaski Bożej”, mogło być dodane wezwanie: „Matko Miłosierdzia”.

Bez względu na jakiegokolwiek przeciwny zarządzenia.

*W siedzibie Kongregacji ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów,
dn. 8 listopada 2014 r.*

+ Artur Roche
Arcybiskup Sekretarz

O. Konrad Maggioni
Podsekretarz

EPISKOPAT POLSKI

Decyzja nr 1/366/2014

Biskupów diecezjalnych

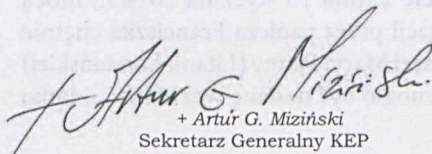
z dnia 7 października 2014 r.

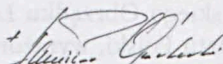
w sprawie udzielenia dyspensy od obowiązku

zachowania wstrzemięźliwości od pokarmów mięsnych

Na podstawie art. 9 Statutu Konferencji Episkopatu Polski, w związku z kan. 87 § 1 Kodeksu Prawa Kanonicznego z 1983 r., Biskupi diecezjalni obecni na 366. Zebraniu Plenarnym Konferencji Episkopatu Polski, które odbyło się w Warszawie w dniach 7-8 października 2014 r., jednomyślnie podjęli decyzję o udzieleniu dyspensy od obowiązku zachowania wstrzemięźliwości od pokarmów mięsnych w piątek – 26 grudnia 2014 r., w święto św. Szczepana męczennika.

Decyzja wchodzi w życie z dniem podjęcia.

+ Artur G. Miziński
Sekretarz Generalny KEP

+ Stanisław Gądecki
Metropolita Poznański
Przewodniczący KEP

Bp Artur G. Miziński
SEKRETARZ GENERALNY
KONFERENCJI EPISKOPATU POLSKI

Warszawa, dnia 13 listopada 2014 r.

SEP – D/6.5-6

*Eminencjo/Ekscelencjo,
Najczcigodniejszy Księżu Kardynale/Arcybiskupie/Biskupie,*

z upoważnienia ks. abp. Stanisława Gądeckiego, Przewodniczącego Konferencji Episkopatu Polski, przesyłam w załączeniu – do łaskawej wiadomości – treść pisma przewodniego oraz Dekretu Kongregacji ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów, mocą którego Stolica Apostolska przenosi obchodzenie Uroczystości NMP Królowej Polski w roku 2015 z 3 maja, na 2 maja.

W dniu 3 maja 2015 (niedziela) obowiązuje formularz Mszy św. oraz oficjum z V niedzieli wielkanocnej. Msza św. oraz oficjum z wigilii w dniu 2 maja powinny być również odprawione wg formularza V niedzieli wielkanocnej. Ponadto, Kongregacja zezwala, aby w niedzielę 3 maja w kościołach parafialnych odprawić jedną Mszę ku czci NMP Królowej Polski.

Łączę wyrazy szacunku i serdecznych pozdrowień w Panu

Bp Artur G. Miziński
Sekretarz Generalny
Konferencji Episkopatu Polski

CONGREGATIO DE CULTU DIVINO
ET DISCIPLINA SACRAMENTORUM

Prot. 368/14

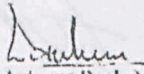
POLONIAE

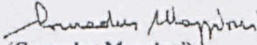
Instante Excellentissimo Domino Stanislaw Gadecki, Archiepiscopo Metropolita Posnaniensi, Conferentiae Episcoporum Poloniae Praeside, litteris die 23 maii 2014 datis, vigore facultatum huic Congregationi a Summo Pontifice FRANCISCO tributarum, attentis expositis, perlibenter concedimus ut venturo anno, scilicet 2015, quandoquidem sollempnitas Beatae Mariae Virginis Reginae Poloniae, die 3 maii celebrata, in Dominica V Paschae incidit, pridie eius diei, scilicet 2 maii, in horis matutinis, celebretur.

Conceditur insuper ut die 3 maii, in V scilicet Dominica Paschae, in ecclesiis parochialibus una missa in honorem Beatae Mariae Virginis Reginae Poloniae celebrari possit. Aliae missae huius Dominicae, missa festiva vigiliae inclusa, velut etiam Liturgia Horarum, sint de Dominica.

Contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Ex aedibus Congregationis de Cultu Divino et Disciplina Sacramentorum, die 6 novembris 2014.

+
(☉ Arturus Roche)
Archiepiscopus a Secretis

(☉ Conradus Muggioni)
Subsecretarius

LIST EPISKOPATU POLSKI o przygotowaniach do ŚDM Kraków 2016

Umiłowani w Chrystusie Panu Bracia i Siostry!

Przeżywane dziś święto Poświęcenia Bazyliki Laterańskiej przenosi nas myślą do Rzymu i jednoczy w modlitwie z papieżem Franciszkiem. Bazylika Laterańska bowiem to katedra Biskupa Rzymu, a jednocześnie *Matka i Głowa wszystkich kościołów świata*. Jest ona symbolem jedności i powszechności całego Kościoła. Szczególnym doświadczeniem tej uniwersalności i jedności są Światowe Dni Młodzieży, które w lipcu 2016 roku odbędą się w Polsce. W tym samym czasie Kościół w naszej Ojczyźnie będzie świętował jubileusz 1050-lecia Chrztu Polski. W ten oto sposób przeszłość spotka się z przyszłością, tradycja ze współczesnością. Sięgając początków Kościoła w Polsce i otwierając się na to, co nowe, mamy szansę odkryć ponownie korzenie, z jakich wyrosła wiara na ziemiach polskich. Ukazując zaś młodym jej wielowiekowe dzieje i stawiając za wzór świadków: świętych i męczenników – możemy ożywić w sobie odpowiedzialność i troskę o kształt wiary i jej miejsce w przeszłości.

1. Czym są Światowe Dni Młodzieży?

Światowe Dni Młodzieży to międzynarodowe spotkania młodych z całego świata, którzy gromadzą się w jednym miejscu, by wyznać wiarę w Jezusa Chrystusa. Wyrosły one z troski świętego Jana Pawła II, który niestrudzenie przemierzał ziemię, by szukać młodych ludzi i z ojcowską miłością wychodził im naprzeciw. „Szukałem was, a wy przyszliście do mnie”. Ta wędrówka wspólnoty Kościoła przez miasta i kontynenty trwa nieprzerwanie od trzydziestu lat. Włączają się w nią kolejne pokolenia młodych całego świata.

2. Dlaczego Kraków?

Papież Franciszek zaprosił młodzież do Krakowa, gdzie bije źródło Bożego Miłosierdzia, które jest skutecznym lekarstwem dla poranionych młodych serc. Wraz z Ojcem Świętym przychodzimy dziś, drodzy młodzi, by zaprosić Was na spotkanie z Chrystusem. On jest odpowiedzią na wszystkie, nawet najtrudniejsze pytania. Nie bójcie się, że w wielkiej wspólnocie

Kościola zatracicie swą indywidualność i poczucie wolności. Kościół młodych jest barwny, różnorodny i fascynujący, i dla każdego znajdzie się w nim miejsce. Jesteście jego ważną częścią. Światowe Dni Młodzieży mogą stać się dla Was początkiem niezwyklej przyjaźni z Chrystusem. Tak, jak wierni apostołowie Bożego Miłosierdzia – święta Siostra Faustyna i święty Jan Paweł II – w krakowskich Łagiewnikach doświadczyli, że tylko miłość wyzwala i leczy, a w miłosierdziu jest jedyna nadzieja i ocalenie.

3. Nie tylko Kraków i nie tylko młodzi

Stworzenie młodym przestrzeni do spotkania z Jezusem jest misją nas wszystkich. Przygotowanie tego wyjątkowego święta wiary, doświadczenia powszechności, różnorodności i bogactwa Kościoła to – jak mówił święty Jan Paweł II – „poważne duchowe zadanie”. „Aby [ŚDM] był owocny, potrzebne jest przygotowanie się doń pod kierunkiem pasterzy w diecezjach i w parafiach, w stowarzyszeniach, ruchach oraz kościelnych wspólnotach młodzieżowych” - podkreślał. Główne spotkanie młodych z Papieżem w Krakowie poprzedzą odbywające się w całej Polsce Dni w Diecezjach. To będzie pierwsze zetknięcie młodzieży świata z naszą kulturą, religijnością, pięknem naszego kraju, gościnnością rodzin, które otworzą przed pielgrzymami drzwi swoich domów. Na drodze przygotowań do ŚDM, Dni w Diecezjach są zarówno „ostatnią prostą”, jak i swoistym prologiem, zapowiedzią radosnych przeżyć, które czekają ich w Krakowie. Wszyscy jesteśmy gospodarzami tego dzieła, dlatego dziś razem dorastamy do tego, by we wspólnocie młodych całego świata dzielić się naszym doświadczeniem wiary i otwierać na świadectwo dawane przez innych.

4. Nie za dwa lata, tylko już od dziś

W trosce o to, by przygotowania do Świątowych Dni Młodzieży były dla każdego czasem odkrywania swojego miejsca we wspólnocie Kościoła, już dziś zachęcamy młodych ludzi w całej Polsce do osobistego zaangażowania w to dzieło i służące mu programy duszpasterskie. Od tegorocznej Niedzieli Palmowej przeżywamy pielgrzymkę symboli ŚDM: Krzyża i ikony Matki Bożej. Docierają one wszędzie: nie tylko do kościołów i na miejskie place, ale też do wiosek dziecięcych, domów pomocy społecznej, na uczelnie, do szkół, hospicjów i więzień. To czas łaski dla całego Kościoła w Polsce. Od tego, jak go przeżyjemy, zależą przyszłe owoce Świątowych Dni Młodzieży w Krakowie.

5. Zaproszenie do współpracy

Przychodzimy dziś do Was, rodzice i wychowawcy, i prosimy: rozmawiajcie z młodymi! Wraz z nimi z pokorą szukajcie odpowiedzi na ich niepokoje i wątpliwości. Niech czas przygotowań do ŚDM będzie dla Was czasem odkrywania radości dzielenia się świadectwem życia i wiary.

Zwracamy się do Was, duszpasterze i katecheci. Szeroko otwierajcie drzwi przed młodymi, stwórzcie im przestrzeń, by mogli w pełni cieszyć się perspektywą Świątowych Dni Młodzieży w Polsce i byli dumni z tego, że są ich gospodarzami. Bądźcie ich wiernymi towarzyszami na drodze dojrzewania do tej roli.

Stajemy przed Wami, chorzy i cierpiący. Jesteście cennym skarbem Kościoła. Wasz krzyż jest dla młodych ludzi znakiem jedności i ofiary. Z pokorą prosimy, oddawajcie go w cichym geście miłości za młodych Polaków, którzy poszukują sensu życia, nierzadko dotkliwie raniąc się po drodze. W Waszych cierpieniach ukryta jest przemieniająca moc uzdrawiania ich serc.

Zwracamy się do Was, siostry i bracia ze zgromadzeń zakonnych, wspólnot kontemplacyjnych, grup modlitewnych. Wspierajcie modlitwą dzieło Świątowych Dni Młodzieży w Polsce. Otoczcie jej płaszczem młodych ludzi, by na drodze przygotowań do tego wielkiego święta wiary z radością i zdumieniem odkrywali miłość Chrystusa, która leczy, podnosi z upadków i nadaje smak życiu.

Prosimy Was, drodzy młodzi, wyruszcie na szlak przygotowań duchowych, zaangażujcie się w prace wolontariatu ŚDM i zaprosicie na tę drogę Waszych rówieśników, którzy być może pozostają z dala od Jezusa i Jego Kościoła.

Pokornie prosimy też wszystkich o otwarcie w odpowiednim czasie swoich domów i wsparcie materialne, aby młodzi, którzy zechcą wziąć udział w tym wydarzeniu, doświadczyli piękna naszej staropolskiej gościnności i braterskich serc.

6. Zawierzenie dzieła ŚDM wstawiennictwu świętych patronów

Patronami międzynarodowego spotkania młodych w Polsce są święty Jan Paweł II i święta Siostra Faustyna. Tym żarliwym Apostołom Bożego Miłosierdzia zawieramy Kościół w Polsce, przygotowujący się do ŚDM

w 2016 roku, a zwłaszcza ludzi młodych. Niech za ich wstawiennictwem doświadczają uzdrawiającej mocy orędzia, które z krakowskich Łągiewnik roznosi się na cały świat.

Maryjo, Matko Miłosierdzia, módl się za nami.

Święty Janie Pawle II, módl się za nami.

Święta Siostrzo Faustyno, módl się za nami.

Na czas przygotowań do Światowych Dni Młodzieży udzielamy wszystkim pasterskiego błogosławieństwa.

*Podpisali: Kardynałowie, Arcybiskupi i Biskupi
obecni na 366. Zebraniu Plenarnym
Konferencji Episkopatu Polski w Warszawie
w dniu 8 października 2014 r.*

List należy odczytać w niedzielę, 9 listopada 2014 r.

*Za zgodność:
+ Artur G. Miziński
Sekretarz Generalny KEP*

MODLITWA W INTENCJI ŚDM 2016

„Boże, Ojcze Miłosierny,
który objawiłeś swoją miłość w Twoim Synu Jezusie Chrystusie,
i wylałeś ją na nas w Duchu Świętym, Poczycielu,
Tobie zawieramy dziś losy świata i każdego człowieka”.

Zawieramy Ci szczególnie
ludzi młodych ze wszystkich narodów, ludów i języków.
Prowadź ich bezpiecznie po zawitych ścieżkach współczesnego świata
i daj im łaskę owocnego przeżycia Światowych Dni Młodzieży w Krakowie.

Ojcze niebieski,
uczyn nas świadkami Twego miłosierdzia.
Naucz nieść wiarę wąpiącym,
nadziej zrezygnowanym,
miłość oziębłym,
przebaczenie winnym i radość smutnym.
Niech iskra miłosiernej miłości,
którą w nas zapaliłeś,
stanie się ogniem przemieniającym ludzkie serca
i odnawiającym oblicze ziemi.

Maryjo, Matko Miłosierdzia, módl się za nami.
Święty Janie Pawle II, módl się za nami.
Święta Sostro Faustyno, módl się za nami.

KOMUNIKAT BISKUPA SIEDLECKIEGO KAZIMIERZA GURDY NA ROZPOCZĘCIE ROKU ŻYCIA KONSEKROWANEGO

Drodzy Siostry i Bracia,

z woli papieża Franciszka od pierwszej niedzieli Adwentu 2014 roku do 2 lutego roku 2016 w całym Kościele będzie trwał Rok Życia Konsekrowanego. Będzie on przeżywany pod hasłem: „Ewangelia, prorocstwo, nadzieja – życie konsekrowane w Kościele dzisiaj”.

Ogłaszając ten Rok w listopadzie 2014 r. Papież powiedział: „*życie konsekrowane jest złożone, jest pełne łaski ale i grzeszności. W tym roku pragniemy uznać i wyznać nasze słabości, pragniemy też z mocą pokazać światu ile wśród nas jest świętości i żywotności. Jak wiele jest świętości ukrytej w naszych domach, klasztorach, ale przez to nie mniej owocnej, która sprawia, że konsekrowani są «żywymi ikonami Boga» po trzykroć Świętego*”.

W całym świecie żyje obecnie ok. 950 tys. osób konsekrowanych, czyli siostr zakonnych, braci i ojców, osób należących do Instytutów Świeckich i do Indywidualnych Form Życia Konsekrowanego. Warto sobie uświadomić, że jest ich ponad dwa razy więcej niż kapłanów (410 tys.). Wszystkie te osoby oddają całych siebie na służbę Bogu i ludziom poprzez naśladowanie Jezusa na drodze rad ewangelicznych. Bez ich świadectwa i poświęcenia trudno sobie wyobrazić życie Kościoła. Mówił o tym 2 lutego 2013 roku papież Franciszek: „*Pomyślmy jednak, co by było, gdyby zabrakło siostr zakonnych w szpitalach, na misjach, w szkołach. Wyobraźcie sobie Kościół bez siostr zakonnych! Nie można sobie tego wyobrazić. One są tym darem, tym zaczynem, który prowadzi naprzód Lud Boży*”.

W Polsce mamy ok. 35 tys. osób konsekrowanych, a to oznacza, że co tysięczny Polak i Polka jest osobą konsekrowaną. Żyją obok nas i między nami. Od setek lat modlitwą, pracą i świadectwem ubogacają życie Kościoła i społeczeństwu. Tak bardzo wrosli w naszą codzienność, iż współcześnie prawie ich nie zauważamy. Niewiele też o nich słychać w mediach, a przecież prowadzone przez nich szpitale, domy opieki społecznej, szkoły i przedszkola, różnorakie dzieła charytatywne, służą nam i naszym rodzinom. Przecież tak wielu z nas korzysta z posługi sakramentalnej osób konsekrowanych,

nawiedza prowadzone przez nich sanktuaria, czyta wydawane przez nich książki, słucha i ogląda zakonne media. Nikt z nas nie może też powiedzieć, iż nie jest dłużnikiem sióstr klauzurowych, które modlą się nieustannie i ofiarują swoje życie za nasze zbawienie.

Papież Franciszek dał nam wszystkim bardzo dobrą sposobność, byśmy na nowo odkryli wartość całkowitego poświęcenia się Bogu, którego świadkami są osoby konsekrowane. Byśmy także lepiej poznali życie i specyfikę powołania tych ludzi, którzy zrezygnowali z kariery, z założenia rodziny, dla większego dobra, jakim jest Bóg. Zachęcamy Was wszystkich, Bracia i Siostry, do większego zainteresowania się życiem osób konsekrowanych. Często blisko waszych domów jest jakiś klasztor, czy dom zakonny. Zainteresujcie się codziennością osób, które w nich żyją, nawiążcie z nimi osobisty kontakt, spróbujcie zrozumieć, dlaczego wybrali taką drogę. Pomoże to w głębszym zrozumieniu własnego powołania oraz odpowiedzialności za dar życia, który otrzymaliśmy wszyscy od Boga.

W ciągu najbliższego roku będzie też wiele wydarzeń, organizowanych po to, byśmy uświadomili sobie lepiej rolę osób konsekrowanych w Kościele. Będziemy mogli poznać bogactwo ich charyzmatów, niezwykle życie świętych, różnorodność dzieł, które prowadzą. Niech to wszystko prowadzi nas do dziękczynienia Bogu, który nieustannie wzywa kobiety i mężczyzn, by świadectwem życia konsekrowanego potwierdzali głęboką myśl świętej karmelitanki Teresy z Avila, iż *„temu, kto posiadał Boga, niczego nie brakuje. Bóg sam wystarczy”*.

Niech Rok Życia Konsekrowanego, który rozpoczniemy w pierwszą niedzielę adwentu, będzie również okazją do modlitwy za tych, którzy realizują swe powołanie w zakonach w Instytutach Świeckich, czy w Indywidualnych Formach Życia Konsekrowanego. Niech będzie czasem modlitwy o nowe, święte powołania do służby Bogu i ludziom we wspólnocie Kościoła.

Bp Kazimierz Gurda
Przewodniczący Komisji
ds. Życia Konsekrowanego KEP

Siedlce, dnia 14 listopada 2014 r.

GŁOSIĆ Z RADOŚCIĄ EWANGELIĘ O RODZINIE

List Pasterski Episkopatu Polski na Niedzielę Świętej Rodziny,
28 grudnia 2014 r.

Umiłowani w Chrystusie Panu, Siostry i Bracia!

Trwamy w atmosferze radosnego zachwytu nad miłością Boga do człowieka. Oto Bóg wcielony, Jezus Chrystus, wybrał ludzką rodzinę, aby przyjść do każdego człowieka i nauczyć go miłować. Skoro Chrystus nie bał się miłości, co więcej, w pełni objawił człowiekowi prawdę o Bogu, który jest miłością to i my, ludzie wierzący, chcemy w tę Niedzielę Świętej Rodziny odkrywać prawdę o Miłości. W *Liście do Rodzin* św. Jan Paweł II pisał: „Syn Jednorodzony, współistotny Ojcu, «Bóg z Boga i Światłość ze Światłości», wszedł w dzieje ludzi przez rodzinę: «przez wcielenie swoje zjednoczył się jakoś z każdym człowiekiem. Ludzkimi rękami pracował, (...) ludzkim sercem kochał, urodzony z Maryi Dziewicy, stał się prawdziwie jednym z nas, we wszystkim do nas podobny oprócz grzechu»” (*Gaudium et spes*, 22). Tak, Bóg naprawdę zamieszkał pośród nas, w naszych rodzinach.

1. Rodzina – miejsce kształtowania się człowieczeństwa

Dzięki Bożej Opatrzności przeżywaliśmy w tym roku w dniach 5 – 19 października III Nadzwyczajny Synod Biskupów, podczas którego Ojcowie synodalni, zjednoczeni z Ojcem Świętym, przypomnieli, że Ewangelia o rodzinie stanowi istotne przesłanie Kościoła. Jego nieprzerwane nauczanie przypomina, że rodzina jest miejscem poznawania wiary, dzielenia się sobą i budowania najtrwalszych relacji. Rodzina, która bierze swój początek w sakramencie małżeństwa jest ciągle dla wielu młodych największym pragnieniem życia. Bóg pragnie szczęścia człowieka i dlatego chce, aby małżonkowie obdarowali się sobą i przyjęli siebie wzajemnie w rodzinie, aby nowe życie, owoc miłości małżeńskiej, poczynano się w środowisku najbardziej mu przyjaznym.

Ojcowie synodalni zwracają uwagę, że proces wychowania człowieka nie odbywa się samoistnie. Potrzeba dojrzałych w wierze rodziców, potrzeba świadectwa małżonków i całych rodzin, aby Ewangelia o rodzinie była przekazywana z radością i miłością wszystkim, zwłaszcza tym, których

dotknął kryzys wiary, którzy znajdują się w trudnej sytuacji życiowej. Wiele rodzin boryka się dzisiaj z problemami niewiary swoich dzieci, zauważamy z niepokojem wzrost rozwodów i związków nieformalnych. Z tym większym przekonaniem trzeba głosić Ewangelię o rodzinie, daną wszystkim przez Boga Ojca w osobie Jezusa Chrystusa. Ta Ewangelia, jak podkreślił Ojciec Święty Franciszek, jest zdolna udzielić odpowiedzi na najbardziej nawet zawile pytania człowieka. Miłość nie umarła. Miłość objawia się przez żywe i radosne świadectwo wielu rodzin, które w ciszy, jak Rodzina z Nazaretu, dzień po dniu żyją miłością i przebaczeniem.

Jak usłyszeliśmy w Ewangelii, Józef i Maryja jako pierwsi odkrywali przed Jezusem prawdę o Bożej miłości. Wypełnili wszystkie wymagania Prawa, dając tym samym początek procesowi wychowawczemu małego Jezusa, a przez to wyrazili swoją wiarę. Dzięki ich staraniom i łasce, płynącej od Boga Ojca, Jezus rósł, rozwijał się i napełniał się mądrością (Łk 2, 39-40).

Jakże dziś potrzeba takich świadomych i umiejących odczytywać znaki czasów rodziców, aby nie zniszczyć niewinności dziecka, aby nie zakłócić jego naturalnego procesu dojrzewania i odkrywania siebie także na poziomie seksualnym. Konieczne jest więc wytworzenie w rodzinie atmosfery bliskości i wzajemnego zaufania. Ta atmosfera rodzi się tylko wtedy, kiedy rodzice silni łaską sakramentu małżeństwa, wsparci miłością, są darem dla siebie wzajemnie i dla dzieci.

2. Radość bycia ze sobą i dla siebie

W dokumencie podsumowującym III Nadzwyczajny Synod Biskupów zauważono z wielkim niepokojem powiększającą się strefę samotności i wyobcowania. Doświadczają jej dzieci i młodzież, osoby starsze i schorowane, a nawet małżonkowie w relacji do siebie nawzajem. Jak stwierdzili Ojcowie synodalni, bardzo często jest ona konsekwencją odrzucenia Boga oraz kruchych relacji w rodzinie. Receptą na radość życia jest tylko powrót do Boga, który będąc Miłością pozwala człowiekowi w pełni uczestniczyć w miłości.

W pochylonych nad małym Jezusem Maryi i Józefie odkrywamy tajemnicę miłości rodzinnej – mieć czas na to, aby się zatrzymać, pobycć ze sobą, porozmawiać, szukać miejsc i sytuacji, które pozwolą na budowanie trwałych więzi. Nie mogą być one oparte na wykorzystywaniu innych do własnych celów, ale mają być owocem pogłębionej miłości opartej na darze z siebie. Święta Rodzina, jak wiemy z opisów biblijnych, nie posiadała wiele

majątku. Jednak zawsze, kiedy spoglądamy na żłóbek, odkrywamy radość Rodziców, którzy z zachwytem wpatrują się w Boże Dziecię i choć doskwiera im chłód, to cieszą się sobą, cieszą się miłością, cieszą się obecnością Boga wśród nich. Każda rodzina ma w sobie coś z tej Rodziny Nazaretańskiej. Każda rodzina potrzebuje pielęgnować w sobie ten zachwyty nad miłością. Tam, gdzie jest miłość, samotność nie istnieje.

Z radością obserwujemy jak wiele rodzin stara się tak żyć, jak wiele przyjmuje z wielką otwartością nowe dziecko do swojej rodziny. Cieszy coraz większa świadomość rodziców, którzy przygotowują swoje dzieci do podejmowania odpowiedzialnych decyzji.

3. Rodzina środowiskiem ewangelizacji

Dostrzegamy trud wielu małżeństw i rodzin, które pogłębiają swoją wiarę, wychowują dzieci w wierze katolickiej i pragniemy im podziękować za to świadectwo. Jesteśmy przekonani, że miłość umocniona łaską sakramentu małżeństwa daje siłę, aby każdy z członków rodziny czuł się potrzebny, akceptowany i kochany. Bóg nie chce, abyśmy się w rodzinach tolerowali, lecz zaprasza do miłości, która zmienia styl życia i sposób patrzenia na świat. Już w Starym Testamencie autor natchniony, jak słyszeliśmy w pierwszym czytaniu, zwrócił uwagę na to, że kto czci ojca zyskuje odpuszczenie grzechów, jego modlitwa będzie wysłuchana, radość mieć będzie z dzieci, a kto czci matkę jakby skarby gromadził (por. Syr 3, 3-6). Wzajemny szacunek, troska o wszystkich członków rodziny, pielęgnowanie więzi między pokoleniami owocuje zawsze Bożym błogosławieństwem. Rodzina tylko wtedy doświadcza szczęścia, kiedy wszyscy mają w niej czas dla wszystkich.

Taka szczęśliwa rodzina ma obowiązek dzielić się radością i dawać świadectwo, że Ewangelia jest możliwa do zrealizowania. To codzienne głoszenie Chrystusa przez poświęcenie, rezygnację z własnych planów, radość z sukcesów członków rodziny jest bardzo potrzebne i stanowi najlepszą szkołę wspólnego dobra. Wzajemna miłość małżonków jest najbardziej wymownym potwierdzeniem obecności Boga wśród nas. Ona pozwala dzieciom dorastać do autentycznego zaangażowania się i wzięcia odpowiedzialności wobec Boga i Kościoła za drugiego człowieka.

4. Troska Kościoła – „być blisko”

Dziś, w Niedzielę Świętej Rodziny, chcemy zachwycić się miłością Rodziny z Nazaretu i uczyć się od Jezusa, Maryi i Józefa szacunku oraz odpowiedzialności za tych, których Bóg nam powierzył. Miłość bowiem nieodłącznie związana jest z odpowiedzialnością i troską o dobro drugiego. Świadczy o tym postawa św. Józefa szukającego schronienia dla Maryi, która wkrótce miała urodzić. Odpowiedzialność z kolei domaga się wysiłku oraz stawiania ukochanej osoby ponad swoje wygodę czy przyzwyczajenia. Musi ona być budowana na prawdzie o człowieku, który został stworzony jako mężczyzna i kobieta na obraz i podobieństwo Boga.

Ojcowie synodalni podkreślili, że Kościół wezwany jest do podjęcia takiej odpowiedzialności wobec wszystkich swoich dzieci. Stanowczo przypomina Boże prawo, a jednocześnie z miłosierdziem chce być blisko braci i siostr, którzy – nieraz, nie ze swojej winy – znaleźli się w sytuacjach trudnych czy wręcz żyją w relacjach sprzecznych z Bożym zamysłem. Myślmy tutaj o żonach i mężach opuszczonych i z wiarą czekających na powrót niewiernego współmałżonka, o dzieciach doświadczających dramatu rozvodu rodziców. Pamiętamy także o osobach żyjących w powtórnych związkach i o tych, którzy z różnych powodów odrzucają sakrament małżeństwa. Ojciec Święty Franciszek przypomniał bardzo wyraźnie, że Kościół nigdy nie potępia człowieka, ale stanowczo piętnuje grzech, który stoi na przeszkodzie do szczęścia ludzkiego. Wszyscy jako Kościół – biskupi, kapłani, osoby konsekrowane i świeccy, a zwłaszcza rodziny, mamy towarzyszyć osobom zagubionym w ich powrocie do Boga.

Pamiętajmy, że obowiązek ewangelizacji spoczywa na każdym z nas zgodnie z własnym charyzmatem i powołaniem. Głosić Ewangelię rodziny to dawać radość i nadzieję, to przekazywać miłość, którą żyjemy w rodzinie, to być blisko tych, którzy najbardziej potrzebują naszej obecności, wyciągniętej ręki i dobrego słowa.

Każda rodzina potrzebuje siły duchowej, aby przeciwstawić się różnym prądom usiłującym zniszczyć jej istotę i odebrać jej radość Ewangelii. Taką siłę daje modlitwa rodzinna. To wspólne wołanie do Boga, który jest naszym Ojcem, pozwala odkryć głębię miłości złożonej w ręce ludzi. Dziś jednak nie wystarczy sama tylko modlitwa. Rodzice, wspólnoty parafialne, ruchy katolickie i stowarzyszenia muszą podejmować na bieżąco wyzwania stojące

przed nami. Nie pozwólmy odebrać sobie nadziei, nie pozwólmy stracić się w przepaść samotności – przypomina często papież Franciszek.

Prośmy dziś za wstawiennictwem Świętej Rodziny z Nazaretu o mądrość i odwagę w głoszeniu Ewangelii o rodzinie. Prośmy, abyśmy jak Józef, Maryja i Jezus żyli na co dzień prawdziwą miłością, która bierze swój początek od Boga samego.

Dziękując Bogu za dar III Nadzwyczajnego Synodu Biskupów w Rzymie, zachęcamy wszystkich do modlitwy w intencji rodzin, do odkrycia ich roli w dziele ewangelizacji oraz do jeszcze bardziej owocnej troski duszpasterskiej o tę wyjątkową wspólnotę życia i miłości.

*Podpisali: Kardynałowie, Arcybiskupi i Biskupi
obecni na 367. Zebraniu Plenarnym
Konferencji Episkopatu Polski na Jasnej Górze
w dniu 27 listopada 2014 r.*

**APEL NA DZIEŃ MODLITWY I POMOCY
KOŚCIOŁOWI NA WSCHODZIE
- 7 GRUDNIA 2014 II NIEDZIELA ADWENTU**

Przed nami czas adwentu, wyjątkowo nam bliski z racji na szczególne treści religijne jak i ze względu na bogactwo tradycji z tym okresem związanych.

Być może ten klimat duchowy i kulturowy sprawił, że Konferencja Episkopatu Polski wybrała drugą niedzielę Adwentu, jako ten dzień, w którym jesteśmy zaproszeni do wyrażenia naszej pamięci oraz okazania życzliwości dla wszystkich naszych sióstr i braci, żyjących na Wschodzie, a bliskich nam z racji historycznych i licznych wspólnych doświadczeń. Wielu z nas pozostawiło tam swoje rodziny. A jeszcze więcej jest takich, którzy wspominają swoich bliskich zmarłych i ich groby, często już bezimienne, rozsiane na Wileńszczyźnie, Polesiu, na Wołyniu i Podolu, bezkresnej Syberii czy na stepach Kazachstanu. Przy tym pamiętamy dobrze, na jakie trudności byli narażeni wszyscy nasi bracia i siostry wierzący w Chrystusa i to przez całe dziesięciolecia. Jak wiele zamknięto świątyń! Jak wielu kapłanów przeszło przez Syberię! Jak wielu świeckich spotykały kary za to, że starali się praktykować swoją wiarę!

Dziękujemy Panu Bogu za to, że to już przeszłość. W tej niezwyklej historii odradzania się Kościoła Katolickiego za Wschodnią granicą, od 25 lat uczestniczy Zespół Pomocy Kościołowi na Wschodzie przy Konferencji Episkopatu Polski, powołany do życia w roku 1989 z inicjatywy ówczesnego Prymasa Polski Kard. Józefa Glempa jako odpowiedź na znaki czasu i wyraz chrześcijańskiej solidarności.

Od „pierestrojki” zmieniła się sytuacja Kościoła na Wschodzie. Wystarczy wspomnieć takie fakty, jak: powstanie struktur kościelnych, utworzenie nowych diecezji i nominacje nowych księży biskupów, otwarcie seminariów duchownych i uczelni katolickich. W tym czasie wybudowano wiele nowych kościołów, wyremontowano zniszczone świątynie a gorliwa praca kapłanów, sióstr i braci zakonnych zaczęła wydawać pozytywne owoce w postaci powołań rodzimych. Piękną kartą jest działalność charytatywna Kościoła – opieka nad bezdomnymi, domy dziecka, dla ludzi starszych czy domy samotnej matki. Rozwija się formacja chrześcijańska poprzez

działalność ruchów kościelnych i wspólnot wiernych świeckich, organizowane rekolekcje czy dni skupienia. Dodać należy jeszcze coraz bogatszą ofertę wydawniczą tamtejszego Kościoła. Książki i i czasopisma wydawane w miejscowych językach, informują i formują w duchu chrześcijańskim.

To spojrzenie na minione 25 lat, napełnia radością i wdzięcznością Bogu i ludziom, którzy chcą i potrafią się dzielić. Cieszymy się, że życie religijne odradza się, a dzieci i młodzież mogą poznawać swoją wiarę i ją wyznawać. Ale niestety, ciągle jeszcze ci bliscy nam duchowo ludzie napotykać na wiele problemów natury politycznej, duchowej i materialnej. Wszyscy z niepokojem śledzimy jak kształtuje się sytuacja na Wschodniej Ukrainie, tamtejszy Kościół bardzo konkretnie i dotkliwie doświadcza skutków trwającej wojny a w perspektywie zima ze wszystkimi konsekwencjami.

Pamiętajmy o naszych siostrach i braciach, którym przyszło żyć w trudniejszych od nas okolicznościach. Módlmy się o dobrych kapłanów, o powołania zakonne. Kościół, bowiem musi mieć wiele propozycji do zafiarowania, a to wymaga ludzi przygotowanych, jak i niezbędnego zaplecza.

W imieniu Konferencji Episkopatu Polski zwracamy się o wyjście przeciw potrzebom naszych sióstr i braci. Pamiętajmy o modlitwie, o duchowej łączności i to zawsze. Natomiast zachęcamy do złożenia swego daru świątecznego właśnie w drugą niedzielę Adwentu, czyli 7 grudnia, serdecznie zapraszamy Polaków w kraju i poza jego granicami do solidarności w przeżywaniu tego dnia: modlitwy, wsparcia i wdzięczności.

Drodzy Bracia i Siostry. Każda bezinteresowna pomoc powróci do nas zgodnie ze słowami: „Dawajcie a będzie wam dane; miarą dobrą, natłoczoną, utrzesioną i opływającą wspaniałą w zanadrze wasze” (Łk 6, 38). Otrzymamy tysiącokrotnie więcej i to w tym życiu.

W imieniu wszystkich, Pasterzy, kapłanów, sióstr zakonnych i osób obdarowanych na Wschodzie, którzy dzięki naszej wrażliwości na ich potrzeby, dzięki naszej hojności, będą mogli radośniej i ufniej przeżywać nie tylko święta Bożego Narodzenia, ale z większym spokojem patrzeć w przyszłość, składamy serdeczne podziękowanie i zapewnienie, że wierni tworzący Kościół Katolicki na Wschodzie, gorliwie modlą się za ofiarodawców w duchu wdzięczności za przekazane ofiary. Przeżywany w Polsce i na placówkach polonijnych „Dzień modlitwy i pomocy materialnej Kościołowi na Wschodzie” tam, za wschodnią granicą, jest dniem wdzięczności za tych, którzy pomagają duchowo i materialnie.

Program wydarzeń

3 grudnia (środa) godz. 11:00

Konferencja prasowa pt. 25 lat w służbie Kościołowi na Wschodzie w Sekretariacie Konferencji Episkopatu Polski z okazji Dnia modlitwy i pomocy materialnej Kościołowi na Wschodzie.

5 grudnia (piątek) godz. 21:00

Apel przed Cudownym Obrazem Matki Bożej Częstochowskiej w Kaplicy na Jasnej Górze, który poprowadzi ks. Leszek Kryża- dyrektor Zespołu Pomocy Kościołowi na Wschodzie.

7 grudnia (niedziela) godz. 9:00

Msza Św. w Bazylice Św. Krzyża w Warszawie transmitowana przez Program I Polskiego Radia.

7 grudnia (niedziela) godz. 13:00

Msza Św. w Kościele Św. Stanisława Kostki w Warszawie na Żoliborzu transmitowana przez TVP Polonia.

+ Antoni P. Dydycz

Ks. Leszek Kryża SCh

Zespół Pomocy Kościołowi na Wschodzie

Grudzień 2014 rok

WSKAZANIA EPISKOPATU POLSKI DOTYCZĄCE LITURGII MSZY ŚWIĘTYCH SPRAWOWANYCH W MAŁYCH GRUPACH I WSPÓLNOTACH

W związku z częstymi pytaniami kierowanymi do Komisji Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów, a także indywidualnie do jej członków i konsultorów, a dotyczącymi liturgii Mszy św. sprawowanych w małych grupach i wspólnotach, Episkopat Polski przypomina obowiązujące przepisy Kościoła powszechnego, *Wskazania Episkopatu Polski po ogłoszeniu nowego wydania Ogólnego wprowadzenia do Mszału rzymskiego* (9 III 2005) oraz określa dodatkowe normy dotyczące liturgii wszystkich Mszy świętych sprawowanych w małych grupach i wspólnotach, zwanych także specjalnymi zgromadzeniami (*coetus particulares*).

Zasady ogólne

1. W rozumieniu Instrukcji *Actio pastoralis* (15 V 1969) zgromadzenia specjalne, czyli małe grupy i wspólnoty religijne tworzą wierni, między którymi już istnieją więzi międzypersonalne, przynależność do stowarzyszenia apostołskiego lub ruchu kościelnego, wspólne odprawianie ćwiczeń duchowych lub uczestnictwo w spotkaniach o charakterze formacyjnym, związane np. z przygotowaniem do sakramentów, spotkania wiernych jednego stanu lub wieku, spotkania rodzinne przy chorych i osobach starszych, albo z innej okazji o charakterze religijnym. Nie są jednak równoznaczne z małą liczbą wiernych uczestniczących we Mszy św. np. w dni powszednie.

W „małym zgromadzeniu liturgicznym” umacniają się wzajemne więzi między jego członkami przez klimat bliskości, przyjaźń, zaufanie i wymianę doświadczeń (por. DA 17). Celem Mszy św. w małych grupach formuje również jej uczestników do większego zaangażowania w liturgii parafialnej oraz do podejmowania posług i funkcji liturgicznych przewidzianych dla świeckich.

2. Kościół popiera istnienie w parafii małych grup i wspólnot religijnych, których celem jest pogłębienie życia chrześcijańskiego i wychowanie wier-

nych do ściślejszej wspólnoty kościelnej, a nie tworzenie „małych Kościołów”, osłabiających jedność parafialną. (por. *Actio pastoralis, Wstęp*).

3. Papież Benedykt XVI w Adhortacji apostolskiej *Sacramentum caritatis* zaleca celebrację Eucharystii w małych grupach „ze względu na bardziej świadome, czynne i owocne uczestnictwo”. Jednocześnie zwraca uwagę na konieczność ich zgodności z „całością duszpasterskiego programu diecezji”. Celebracje takie nie mogą być „przeżywane równoległe lub w rywalizacji z Kościołem partykularnym”, gdyż małe grupy powinny służyć jednoczeniu całej wspólnoty (por. *Sacramentum caritatis* nr 63).

4. Sprawując liturgię Mszy św. w małej grupie, zarówno kapłan jak i uczestnicy powinni mieć świadomość, że celebrują ją w łączności z całym Kościołem, jeśli przestrzegają norm zawartych w księgach liturgicznych oraz wskazań Konferencji Episkopatu odnoszących się do liturgii. Jan Paweł II podkreśla, iż kapłan, który wiernie sprawuje Mszę św. według norm liturgicznych oraz wspólnota, która się do nich dostosowuje, ukazują w sposób dyskretny, lecz wymowny, swą miłość do Kościoła (por. *Ecclesia de Eucharistia* nr 52).

5. Dlatego podstawową formą celebracji Eucharystii w parafii (zwłaszcza w niedziele i święta) jest Msza św. z ludem, w której uczestniczą jej członkowie, bez podziału na przynależność do różnych grup. Wtedy Msza św. ukazuje parafię jako wspólnotę wspólnot i prawdziwy Kościół zgromadzony w imię Pana, aby sprawować Pamiątkę Jego śmierci i zmartwychwstania oraz budować jedność w wierze i miłości (por. OWMR nr 113; 115; *Evangelium gaudium* nr 29).

6. Całą liturgię Mszy św. w języku polskim należy sprawować posługując się księgami liturgicznymi zatwierdzonymi przez Stolicę Apostolską¹. Bardziej szczegółowe przepisy odnoszące się do różnych form celebracji Mszy św. (z ludem, koncelebracji, z diakonem i z jednym posługującym) zawiera *Nowe Ogólne wprowadzenie do Mszału rzymskiego* (Poznań 2004)

¹ *Mszał rzymski dla diecezji polskich*. Poznań 1986 i wyd. II poszerzone Poznań 2010; *Zbiór Mszy o Najświętszej Maryi Pannie*. Poznań 1998; *Lekcjonarz mszalny* T. I-VII. Poznań 1977-2004.

i *Wprowadzenie do drugiego wydania Lekcjonarza mszalnego* (Poznań 2011). Wszystkich przewodniczących liturgii Mszy św. oraz jej uczestników obowiązują także dokumenty wydane dla całego Kościoła przez Stolicę Apostolską².

7. W przygotowaniu i celebracji liturgii mszalnej z udziałem dzieci należy zachować zarówno postanowienia *Dyrektorium o Mszach z udziałem dzieci* (1 XI 1973) jak i *Zalecenia duszpasterskie Episkopatu Polski w związku z Dyrektorium o Mszach świętych z udziałem dzieci* (155 Konferencja Episkopatu 17-18 XI 1976).

8. W czasie sprawowania Mszy św. poza miejscem świętym, należy również, w miarę możliwości, posługiwać się księgami liturgicznymi.

Normy szczegółowe

9. W celebracji Mszy św. w małych grupach obowiązuje „wierne zachowywanie norm liturgicznych” (por. *Actio pastoralis* nn. 9-10; *Sacramentum caritatis* nn. 34-51; *Redemptionis Sacramentum* nn. 108-128).

a) Materia Eucharystii powinna spełniać normy Kościoła, przypomniane przez Konferencję Episkopatu Polski. Właściwą materią Eucharystii jest „chleb niekwaszony, czysto pszenny i świeżo upieczony”, inny nie „stanowi ważnej materii dla sprawowania Ofiary i sakramentu Eucharystii” (por. *Redemptionis Sacramentum* nr 48). Również wino powinno być „naturalne, z winogron, czyste i nieepsute, bez domieszki obcych substancji” (tamże nr 50). Osoby przygotowujące chleb i wino do Eucharystii są zobowiązane posiadać upoważnienie swojego biskupa (por. Komisja ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów Episkopatu Polski. *Wskazania w sprawie materii Eucharystii* (6 III 2013)³.

² Instrukcje *Eucharisticum Mysterium* (25 V 1967) i *Actio pastoralis* (15 V 1969); Instrukcje *Inestimabile donum* (24 II 1980) i *Redemptionis Sacramentum* (25 III 2004), encyklika Jana Pawła II *Ecclesia de Eucharistia* (17 IV 2003), adhortacje Benedykta XVI *Sacramentum caritatis* (22 II 2007) i *Verbum Domini* (30 IX 2010); *Evangelii gaudium* (24 XI 2013).

³ „Anamnesis” 19:2013 nr 3 s. 51-58.

b) Należy używać szat liturgicznych, które wskazują na pełnione w zgromadzeniu funkcje, oraz zatwierdzonych kolorów liturgicznych (por. *Redemptionis Sacramentum* nr 121-128)⁴.

c) Naczynia liturgiczne powinny spełniać wymagania Kościoła wyrażone w OWMR 327-334, a więc nie mogą to być naczynia codziennego użytku, ze szkła, z gliny, terakoty i z innych materiałów łatwo się tłukących, które łatwo się niszczą; nie mogą to być również naczynia mało wartościowe pod względem jakości, lub pozbawione wartości artystycznej (por. *Redemptionis Sacramentum* nr 117-118).

10. Zwyczajnym miejscem sprawowania Mszy św. jest kościół lub kaplica (por. OWMR nr 288; *Redemptionis Sacramentum* nn. 108-109). Mszę św. należy sprawować „w miejscu świętym, chyba że w poszczególnym wypadku czego innego domaga się konieczność; wtedy Eucharystia powinna być sprawowana w odpowiednim miejscu - *in loco honesto* (KPK kan. 932 § 1). O istnieniu takiej konieczności, decyduje biskup diecezjalny, który na terenie swojej diecezji może wydać ogólne pozwolenie w tej sprawie (por. *Redemptionis Sacramentum* nr 108).

11. „Ofiarę eucharystyczną należy sprawować na ołtarzu poświęconym lub pobłogosławionym. (KPK kan. 932 § 2). W kościołach i kaplicach nie wolno stawiać dodatkowego stołu, pełniącego funkcję ołtarza.

12. Jeśli zachodzi konieczność sprawowania Mszy św. poza kościołem (gdy brak kościoła lub jest on niewystarczający), należy sprawować ją w miejscu godnym tak wielkiego misterium i użyć odpowiedniego stołu, na którym umieszcza się krzyż i świeczniki, obrus i korporał (por. KPK kan. 932 § 2; OWMR nr 297). Także wtedy urządzenie wnętrza miejsca sprawowania Mszy św. powinno ukazywać hierarchiczną strukturę zgromadzenia i różnorodność funkcji, jakie pełnią jego poszczególni członkowie, a przede wszystkim podkreślać jego jedność. Należy zatem zadbać o odpowiednie

⁴ „Należy odrzucić zwyczaj, sprzeczny z przepisami ksiąg liturgicznych, polegający na tym, że wyświęceni szafarze sprawują Mszę św., nawet z udziałem jednego tylko posługującego, bez szat liturgicznych albo używają samej stuły nałożonej na płaszcz mnisz (kukullę) lub na zwyczajny habit zakonny, lub na zwykłe ubranie”. *Redemptionis Sacramentum* nr 126; por. Kongregacja Kultu Bożego. *Instrukcja Liturgicae instaurationes* nr 8c.

miejsce dla kapłana, które ma podkreślać jego funkcję przewodniczenia liturgii (por. OWMR 310); przewidzieć również miejsca dla posługujących i pozostałych uczestników liturgii. Zamiast ambony przygotowuje się pulpit, z którego wykonuje się czytania biblijne i głosi homilię (tamże 309; por. *Verbum Domini* nr 68). Właściwe przygotowanie miejsca sprawowania liturgii ma wpływ na czynne i pobożne uczestnictwo w niej wiernych i doświadczenie poczucia *sacrum* celebracji.

13. Celebracji Mszy św. nie wolno łączyć ze zwykłym, czy też nawet uroczystym posiłkiem. „Wyjawszy sytuację poważnej konieczności nie wolno sprawować Mszy św. na stole służącym do spożywania posiłków”. Uczestnicy Mszy św. „w czasie jej trwania nie mogą zasiadać przy stołach”. Jeśli „z poważnej przyczyny Msza św. musi być sprawowana w tym samym miejscu, w którym ma być następnie spożywany posiłek, należy zrobić wyraźną przerwę między zakończeniem Mszy św. a początkiem posiłku” (por. *Actio pastoralis* nr 10; *Redemptionis Sacramentum* nr 77).

14. Odnośnie do czasu sprawowania Mszy św. w małych grupach, należy zachowywać wskazania Kościoła (por. KPK kan. 931). Z zasady takich Mszy św. nie celebrować w niedziele i święta, aby nie rozbijać jedności wspólnoty parafialnej i parafialnego zgromadzenia liturgicznego oraz „nie pozbawiać posługi kapłańskiej i uczestnictwa wiernych pogłębiającego życie i jedność wspólnoty” (por. *Actio pastoralis* nr 10a). Według Instrukcji *Eucharisticum mysterium* „należy zatroszczyć się o zachowanie jedności społeczności parafialnej przez włączenie mniejszych grup w liturgię parafialną” (nr 27). Dlatego ordynariusze, poza pewnymi wyjątkami, nie powinni udzielać zezwolenia na takie Msze św. w niedziele i święta (tamże). Również Msze św., w których uczestniczą małe grupy dzieci należy sprawować „w ciągu tygodnia, najlepiej w różnych dniach” (por. *Dyrektorium o Mszach z udziałem dzieci* nn. 27-28). Udział w takiej Mszy św. nie zwalnia z uczestnictwa w niej w niedziele i święta obowiązujące.

Jan Paweł II w *Dies Domini* nie zaleca sprawowania „w niedzielę, w dniu zgromadzenia, Mszy św. w małych grupach”. Stwierdza, że jest zwyczajną praktyką, iż w niedzielnej Mszy św. w parafii jako „wspólnocie eucharystycznej spotykają się różne grupy, ruchy, stowarzyszenia, a także małe wspólnoty zakonne istniejące na jej terenie”. Papież uzasadnia to nie tylko tym, aby

„podczas zgromadzeń parafialnych nie zabrakło nieodzownej posługi kapłanów”, ale odwołuje się także do konieczności obrony, ochrony i rozwoju „wszelkimi sposobami” życia i jedności wspólnoty kościelnej (nr 36).

16. Zależnie od wybranego formularza mszalnego stosuje się odpowiednią Modlitwę eucharystyczną, albo z własną prefacją, albo z prefacją przeżywanego okresu liturgicznego. Modlitwa eucharystyczna należy wyłącznie do kapłana. Wierni uczestniczą w niej przez dialog przed prefacją, aklamację „Święty, Święty”, aklamację po konsekracji i po doksolgii. Jedynym wyjątkiem jest III Modlitwa eucharystyczna z udziałem dzieci, która przewiduje dodatkowe aklamacje wiernych. W żadnym wypadku wierni nie mogą śpiewać części Modlitwy eucharystycznej. Kapłanowi nie wolno wprowadzać żadnych zmian w Modlitwach eucharystycznych zatwierdzonych przez Kościół i zawartych w Mszale rzymskim. Zasady wyboru formularza Mszy św. i Modlitwy eucharystycznej zawiera OWMR nn. 363-365. W liturgii eucharystycznej w małych grupach należy korzystać ze wszystkich Modlitw Eucharystycznych zamieszczonych w Mszale rzymskim, a nie tylko z jednej z nich.

17. Uczestnicy Mszy św. przekazują sobie znak pokoju przed śpiewem Baranku Boży według formy określonej we Wskazaniach Episkopatu „ukłon w stronę najbliższych stojących lub podanie im ręki” (nr 33).

18. Zgodnie z postanowieniem Konferencji Episkopatu Polski wierni przyjmują Komunię św. w postawie klęczącej lub stojącej dopiero po spożyciu Świętych Postaci przez celebransa. Postawę stojącą należy zachować wtedy, gdy udziela się jej pod obiema postaciami: „Wierni przyjmujący Ciało Pańskie w postawie stojącej wykonują wcześniej skłon ciała lub przyklękają na jedno kolano” (*Wskazania Episkopatu* nr 38). „Komunii świętej udziela się przez podanie Hostii wprost do ust. Jeżeli jednak ktoś prosi o Komunię na rękę przez gest wyciągniętych dłoni, należy mu w taki sposób jej udzielić. Przyjmujący winien spożyć Ciało Pańskie wobec szafarza. Wierni przystępujący do Komunii świętej nie mogą sami brać konsekrowanego Chleba ani Kielicha Krwi Pańskiej. Nie wolno im też podawać na rękę Hostii zanurzonej we Krwi Pańskiej” (*Wskazania Episkopatu* nr 40; por. OWMR 160; *Redemptionis Sacramentum* nn. 88-94).

Możliwości dostosowania liturgii Mszy św. w małych grupach

19. Ze względu na duchowe dobro wiernych Kościoł zezwala na pewne dostosowania liturgii Mszy św. w małych grupach i wspólnotach. Odpowiednie przepisy zawierają przede wszystkim Instrukcja *Actio pastoralis*, późniejsze dokumenty Stolicy Apostolskiej, zwłaszcza Instrukcja Kongregacji Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów *Redemptionis Sacramentum* oraz *Wskazania Episkopatu Polski* (2005). Zamieszczone w nich normy, tak ogólne jak i szczegółowe, odnoszą się do sprawowania liturgii Mszy św. także w małej grupie.

20. W liturgii każdej Mszy św. ważną rolę spełnia śpiew przewodniczącego oraz całego ludu: śpiew jednoczy uczestników, wyraża radość serca, nadaje uroczystego charakteru sprawowanej liturgii oraz wprowadza w misterium okresu liturgicznego. Dlatego ważny jest odpowiedni dobór śpiewów ludu z psalmów, hymnów kościelnych, aklamacji oraz pieśni ludowych dopuszczonych do użytku liturgicznego. Śpiewy przeznaczone do liturgii Mszy św. zawierają śpiewniki liturgiczne zatwierdzone przez władze kościelne (*Wskazania Episkopatu* nr 4; por. OWMR nn. 41; 48; *Dies Domini* nr 50; *Redemptionis Sacramentum* nr 39). W czasie Mszy św. nie jest dozwolony śpiew piosenek religijnych (*Wskazania Episkopatu* nr 4). Nowe śpiewy zanim zostaną wprowadzone do liturgii wymagają zatwierdzenia władzy kościelnej. Własnym śpiewem liturgii rzymskiej jest śpiew gregoriański (OWMR nr 41). Odnośnie do doboru śpiewów w czasie Mszy św. należy zachować normy zawarte w OWMR nn. 39-41; 47-48; 61-64; 66-68; 74; 366-367. Melodii śpiewów celebransa, zamieszczonych w *Mszale rzymskim*, nie wolno zmieniać. Modlitwom przewodniczącego nie mogą towarzyszyć inne modlitwy, ani śpiewy oraz gra na instrumentach (por. OWMR 32). Alternatywne melodie (np. inne melodie prefacji) wymagają zatwierdzenia przez Episkopat Polski (por. OWMR 393).

21. Ponieważ psalm responsoryjny jest „integralną częścią liturgii słowa”, wypada aby był śpiewany „przynajmniej jeśli chodzi o refren należący do ludu” (OWMR nr 61). W psalmach bowiem zawiera się słowo Boże, dlatego „psalmu responsoryjnego nie wolno zastępować innymi tekstami niebiblijnymi”. Nie należy go skracać, ani wybierać tylko niektórych zwro-

tek. Psalm z zasady powinien być wykonywany z ambony (por. OWMR nr 57; 309; *Redemptionis Sacramentum* nr 62; *Wskazania Episkopatu* nr 14).

22. W liturgii słowa Bożego można wybrać z Lekcjonarza czytania, psalm responsoryjny i akklamację przed Ewangelią, bardziej odpowiadające charakterowi liturgii i jej uczestnikom (por. *Actio pastoralis* nr 6). W doborze czytań biblijnych należy jednak „przestrzegać norm, jakie znajdują się w księgach liturgicznych” (por. *Redemptionis Sacramentum* nr 61; por. OWMR 356-362). Wprowadzenie do Lekcjonarza mszalnego nie tylko zezwala, ale także zaleca, aby przewodniczący liturgii chętnie korzystał z „możliwości wyboru czytań, odpowiedzi, psalmów responsoryjnych, akklamacji przed Ewangelią w porozumieniu z wszystkimi zainteresowanymi i z uwzględnieniem zdania wiernych w tym, co do nich należy” (nr 40).

23. Komentarze przed czytaniem powinny być krótkie i przygotowane na piśmie, według wskazań OWMR nn. 105b i 128 oraz *Wprowadzenia do Lekcjonarza mszalnego* nn. 15; 19; 38; 42; 57. Celem komentarza przed proklamacją słowa Bożego jest przygotowanie uczestników do uważnego słuchania i wprowadzenie do przyjęcia z wiarą czytań biblijnych jako słowa Bożego. Możliwe jest także krótkie wyjaśnienie wyboru danego psalmu responsoryjnego i refrenu oraz ich związku z czytaniem.

24. Świeccy mogą wykonywać tylko czytania poprzedzające Ewangelię, której proklamacja, tak jak i następująca po niej homilia, zastrzeżone są dla kapłana lub diakona (por. OWMR 66; KPK kan. 767 § 1; *Redemptionis Sacramentum* nn. 63-66).

25. Podczas homilii we Mszach z udziałem dzieci istnieje możliwość dialogu, z której należy czasem roztropnie korzystać, aby nawiązać z nimi żywy kontakt i bardziej skutecznie przekazać treści religijne (por. *Dyrektorium o Mszach z udziałem dzieci* nr 48). Dialog podczas homilii „może być czasem roztropnie wykorzystywany przez kapłana sprawującego Mszę św. jako forma objaśnienia, co jednak nie oznacza złożenia na innych obowiązku głoszenia słowa” (*Ecclesia de mysterio* z 15 VIII 1997 art. 3 § 3).

26. Należy „starannie” zachowywać wskazania nr. 74 Instrukcji *Redemptionis Sacramentum*, że „jeśli zajdzie potrzeba, aby świecki przekazał wiernym zgromadzonym w kościele jakieś informacje albo świadectwo o życiu chrześcijańskim, należy to zasadniczo przenieść poza celebrację Mszy świętej. Z poważnych jednak przyczyn można takie informacje lub świadectwa przekazać po odmówieniu przez kapłana modlitwy po Komunii. Praktyka ta nie może stać się jednak zwyczajem. Co więcej, te informacje i świadectwa w żadnym razie nie powinny posiadać takich cech, aby mogły być kojarzone z homilią, ani być powodem nie wygłoszenia homilii w ogóle” (por. *Ecclesiae de mysterio* art. 3 § 2).

27. Modlitwa wiernych powinna być dostosowana do szczególnych okoliczności Mszy św. w małej grupie i wynikać ze słowa Bożego (czytania biblijne i homilia). Wprowadzenie do modlitwy wiernych oraz jej zakończenie należy zawsze do kapłana przewodniczącego (por. OWMR nr 71). Modlitwę wiernych wraz z kapłanem powinna przygotować na piśmie grupa osób w niej uczestniczących. Dopuszczalna jest również tzw. „modlitwa spontaniczna” lub „improvizowana”, ale wtedy także wezwania powinny być dobrze przemyślane i wypowiedane w odpowiedniej kolejności. W wezwaniach nie należy ograniczać się do spraw i intencji zgromadzonej wspólnoty, ale trzeba uwzględnić potrzeby całego Kościoła, aktualne wydarzenia w świecie i w parafii (por. *Actio pastoralis* nr 6h; nr 69-70). Intencje powinny być zwięzłe, poprawne pod względem teologicznym i językowym oraz zrozumiałe dla uczestników. W czasie Mszy św. w małej grupie wezwań może być więcej niż zwykle. (por. *Wskazania Episkopatu Polski* nr 26).

28. W czasie Modlitwy Pańskiej można zachować praktykowany w małych grupach zwyczaj odmawiania jej przez wszystkich uczestników z rozłożonymi rękami.

29. W Mszach św. w małych grupach istnieje możliwość udzielania wiernym świeckim Komunii św. pod obiema postaciami, zachowując przepisy OWMR nn. 281-287 i *Redemptionis Sacramentum* nn. 100-107. Ponieważ Komunia św. jest „znakiem jedności”, jeśli udziela się jej pod obiema postaciami, wszyscy uczestnicy liturgii przyjmują ją, albo przez bezpośrednie picie z kielicha albo przez zanurzenie (por. *Redemptionis Sacramentum* nr

103). Wierni przyjmują Komunię św. pod obiema postaciami w postawie stojącej. Podawanie kielicha należy „z zasady” do diakona, a jeśli go nie ma - do prezbitera, akolity, nadzwyczajnego szafarza Komunii św., a nawet upoważnionego jednorazowo do tej funkcji odpowiedniego wiernego świeckiego (por. OWMR nr 284a).

30. Następujące po Komunii św. uwielbienie nie powinno przeradzać się w inne formy modlitewne, np. modlitwy wstawienne.

31. Celebracje Mszy św. w małych grupach mają duże znaczenie formacyjne. Stwarzają możliwości bardziej świadomego, czynnego i pełnego w niej uczestnictwa. Pozwalają doświadczyć Kościoła jako wspólnoty gromadzącej się przy jednym ołtarzu zjednoczonej przez jedną wiarę i miłość. Przyczyniają się do powstania lub umacniają istniejące już więzi między uczestnikami liturgii. Stwarzają możliwość wykonywania śpiewów części stałych według melodii gregoriańskich, wzbogacenia liturgii słowa o czytania i komentarze oraz zaangażowania w wypełnianie funkcji liturgicznych przez większą liczbę osób. Tak przeżywania liturgia w dużym stopniu wpływa również na osobistą pobożność uczestników, jest ważnym impulsem do apostołstwa w swoim środowisku. Dlatego duszpasterze powinni tworzyć w parafiach małe grupy, celebrować z nimi Msze św. według podanych powyżej wskazać i włączać ich członków w liturgię wspólnoty parafialnej.

Dodatkowe przepisy dotyczące niektórych wspólnot

Odnosnie wspólnot Drogi Neokatechumenalnej przypomina się, że wspólnoty otrzymały od Stolicy Apostolskiej specjalne zezwolenia dotyczące Niedzielnej Mszy Świętej, które są zawarte w Statucie Drogi Neokatechumenalnej, zaaprobowanym w formie definitywnej przez Papieską Radę ds. Świeckich dnia 11 maja 2008 r., nr 000944.

Art. 13 Statutu normuje niedzielne celebracje eucharystyczne Drogi⁵, a w szczególności:

⁵ 3 kwietnia 2014r. Ojciec Święty Franciszek w liście nr. 400535 wysłanym przez Substytut Sekretariatu Stanu do Pana Kiko Argüello, potwierdził ponownie, że „artykuły 12 i 13 [Statutu], czytane w ich całości, stanowią więc ramy normatywne, do których należy się odnosić”.

par. 2: „Neokatechumeni celebrują Eucharystię niedzielną w małej wspólnotcie, po pierwszych nieszporach niedzieli. Ta celebrowanie odbywa się zgodnie z rozporządzeniem Biskupa diecezjalnego. Celebrowanie Eucharystii wspólnot neokatechumenalnych w sobotę wieczorem stanowią część niedzielnego duszpasterstwa liturgicznego parafii i są otwarte także dla innych wiernych”;

par. 3: „Eucharystia w małych wspólnotach celebrowana jest według zatwierdzonych ksiąg liturgicznych Rytu Rzymskiego, z wyjątkiem zezwoleń udzielonych przez Stolicę Apostolską. Odnosnie udzielania Komunii Świętej pod dwiema postaciami, neokatechumeni przyjmują ją na stojąco, pozostając na swoim miejscu”.

Przypis 49 do art. 13, 3 określa źródła udzielonych zezwoleń⁶, które pozwalają:

- 1) aby w grupach Drogi Neokatechumenalnej można było używać chleba praśnego;
- 2) aby obrzęd pokoju miał miejsce pomiędzy modlitwą powszechną a przygotowaniem darów;
- 3) aby homilii, która ze swej natury jest zarezerwowana dla kapłana bądź diakona, mogły towarzyszyć świadectwa, które nie mogą zostać pomylone z homilią.

Odnosnie Ruchu Światło-Życie, przypomina się, że wspólnoty tego ruchu otrzymały od Stolicy Świętej zezwolenie na używanie w ramach oaz rekolekcyjnych *Lekcjonarza Oaz Rekolekcyjnych Ruchu „Światło-Życie”*, zatwierdzonego przez Kongregację Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów dekretem z 13 maja 2005 r. (Prot. 50/05/L).

⁶ Zezwolenia udzielone 24.12.1988r. przez Kongregację Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów, a także zezwolenie Prefekta Kongregacji Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów zawarte w Liście 01.12.2005r.

ŚWIĘTO MUZYKI KOŚCIELNEJ 2014 R.

Czcigodni Współbracia w Kapłaństwie!

Kochani Bracia i Siostry Muzycy Kościelni!

Przyjmijcie serdeczne pozdrowienia od Tronu Jasnogórskiej Pani.

Przeżywamy Święto Muzyki Kościelnej, które łączymy ze wspomnieniem św. Cecylii, dziewicy i męczennicy, patronki muzyki i śpiewu kościelnego. W tym szczególnym czasie, duszpasterze muzyków kościelnych zapraszają nas, abyśmy przeżyli ten czas na rekolekcjach, dniach skupienia, warsztatach liturgiczno-muzycznych, sympozjach i kongresach. Organizowane są liczne koncerty, które przyczyniają się do podnoszenia poziomu wielu chórów i zespołów wokalnie-instrumentalnych, stwarzając okazję do refleksji nad swoim powołaniem i uwielbienia Boga, Stwórcy wszelkiego piękna i dobra. Rok 2014 – 2015 przeżywamy pod hasłem **„Nawróćcie się i uwierzcie w Ewangelię”**. Św. Jan pisze: „Jeżeli mówimy, że nie mamy grzechu to samych siebie oszukujemy i nie ma w nas prawdy” (1 J 1,8) Słowa te ujmują „problem grzechu w jego perspektywie antropologicznej jako część integralną prawdy o człowieku, wpisują się jednak od razu w perspektywę Boską, w której grzech zostaje skonfrontowany z prawdą Bożej miłości: sprawiedliwej, wielkodusznej i wiernej, ujawniającej się nade wszystko w przebaczeniu i odkupieniu” (Jan Paweł II, *Reconciliatio et paenitentia*, 13).

Dlatego też istotne jest uznanie swego grzechu, co jest równoznaczne z „uznaniem siebie grzesznikiem, zdolnym do popełnienia grzechu i skłonny do grzechu. Jest to konieczne do tego, by powrócić do Boga, gdyż pojednanie z Bogiem zakłada i obejmuje wyraźne i zdecydowane oderwanie się od grzechu, w który się popadło. Zakłada i obejmuje zatem czynienie pokuty w najpełniejszym tego słowa znaczeniu: żal, okazanie skruchy, przyjęcie postawy skruszonej, czyli wkroczenie na drogę powrotu do Ojca „(tamże).

Prorok Ezechiel mówi: „Oto otwieram wasze groby i wydobywam was z grobów” (Ez 37,12). Tymi grobami są nasze grzechy, z których chce nas wyzwolić Chrystus, który wyprowadził z grobu Łazarza, wskrzeszając go ze śmierci do życia, aby nam objawić tajemnicę życia i nieśmiertelności. Kościół święty zaprasza nas, abyśmy odważnie weszli na drogę dojrzałej wiary, która

rodzi się ze słuchania Słowa Bożego, i w ten sposób przygotowuje nasze serca na przyjęcie Chrystusa Miłosiernego i przebaczącego, który przychodzi do nas w sakramencie pokuty i pojednania, aby odpowiedzieć na nasze grzechy swoim przebaczeniem. Dla nas muzyków kościelnych, uczestnictwo w codziennej Eucharystii jest wielkim darem, z Niej bowiem czerpiemy prawdziwe życie. Chrystus Pan w mowie eucharystycznej w Kafarnaum mówi: „Ja jestem chlebem żywym, który zstąpił z Nieba. Jeśli ktoś spożywa ten chleb, będzie żył na wieki. Chlebem, który Ja dam, jest moje ciało [wydane] za życie świata...Jeżeli nie będziecie jedli Ciała Syna Człowieczego ani pili Krwi Jego, nie będziecie mieli życia w sobie. Kto spożywa moje ciało i pije moją Krew, ma życie wieczne, a Ja go wskreszę w dniu ostatecznym” (J 6, 51- 55). Podczas celebracji liturgicznych, pogłębiaamy naszą osobistą relację z Chrystusem naszym Odkupicielem i Panem. Od tej relacji z Bogiem zależy kształt naszego chrześcijańskiego życia, posługiwania w Kościele i dawania świadectwa.

Życzę wszystkim duszpasterzom oraz muzykom kościelnym głębokiego zjednoczenia z Chrystusem, podążania drogą Miłości, która na Krzyżu zajaśniała swym blaskiem objawiając swą moc, i w zmartwychwstaniu przywróciła nam życie wieczne. Niech Najświętsza Maryja Panna, która uwierzyła, że spełnią się słowa powiedziane jej od Pana (por. Łk 1, 45) uprosi nam wszystkim łaskę wiary, abyśmy mogli dostrzegać Chrystusa we wszystkich wydarzeniach naszego życia.

Wraz z duszpasterzami muzyków kościelnych, Stowarzyszeniem Polskich Muzyków Kościelnych, Federacją Caecilianum, Polską Federacją Pueri Cantores, zapraszamy Was na VI Ogólnopolską Pielgrzymkę Muzyków Kościelnych /organistów, dyrygentów, chórów, scholi liturgicznych, kantatorów i zespołów instrumentalnych/ na Jasną Górę w dniu 28 marca 2015 r. Rozpoczęcie pielgrzymki o godz.10.00 w Bazylice Jasnogórskiej. Pełny program pielgrzymki zostanie ogłoszony w styczniu 2015 r. Liturgię i śpiewy podejmą muzycy kościelni Diecezji Gliwickiej.

Niech Jasnogórska Królowa Polski ogarnia nas wszystkich płaszczem swojej opieki.

Z modlitwą

O. dr Nikodem Kilnar OSPPE
Krajowy Duszpasterz Muzyków Kościelnych

BISKUP SIEDLECKI
INFORMACJA W SPRAWIE
ZBIÓRKI NA ŚWIATOWE DNI MŁODZIEŻY

Czcigodny Księżu Proboszczu!

Podczas 366 Zebrania Konferencji Episkopatu Polski, które odbyło się w Warszawie w dniach 7-8 października br. Księża Biskupi wystosowali „List Episkopatu Polski o przygotowaniach do ŚDM Kraków 2016”, który będzie odczytany w kościołach w dniu 9 listopada br. oraz zatwierdzili terminy ogólnopolskich składek na potrzeby organizacyjne Światowych Dni Młodzieży, które odbędą się w Krakowie w 2016 r.

Poniżej podaję terminy zbiórek na tacę:

- 16 listopada 2014 r.
- 17 maja 2015 r.
- 15 listopada 2015 r.
- 15 maja 2016 r.

Ponadto, po zasięgnięciu opinii Diecezjalnej Rady ds. Ekonomicznych, postanawiam, że ofiary zbierane na tacę w niedzielę, 25 stycznia 2015 r., będą przeznaczone na potrzeby organizacji ŚDM w naszej diecezji.

Proszę, aby zebrane ofiary były wpłacane do kasy Kurii Diecezjalnej lub na konto kurialne Bank PEKAO S.A. I o/ Siedlce 46 1240 2685 1111 0000 3656 1739, najpóźniej do końca miesiąca, w którym przeprowadzana jest zbiórka.

Z pasterskim błogosławieństwem

+ *Konieczny Guda*
Biskup Siedlecki

ks. Jan Babik
Kancierz

L.dz. 1279/2014
Siedlce, dnia 5 listopada 2014 r.

DEKRET POWOŁANIA DIECEZJALNEJ RADY DUSZPASTERSKIEJ

Zgodnie z obowiązującymi przepisami Kodeksu Prawa Kanonicznego (kan. 511-514), niniejszym powołuję – na okres 5 lat – nową Diecezjalną Radę Duszpasterską, w następującym składzie:

Ks. kan. dr Marek Paluszkiewicz – dyrektor Wydziału Duszpasterskiego

Ks. dr Mateusz Czubak – zastępca dyrektora Wydziału Duszpasterskiego

Ks. dr Jacek Sereda – kierownik Działu Duszpasterstwa Rodzin

Ks. kan. mgr lic. Wojciech Hackiewicz – kierownik Działu Duszpasterstwa Młodzieży i diecezjalny asystent Akcji Katolickiej

Ks. kan. dr Tomasz Czarnocki – przewodniczący Podkomisji ds. Duszpasterstw Specjalistycznych II Synodu Diecezji Siedleckiej

Ks. dr Paweł Kindracki – dyrektor Diecezjalnej Szkoły Katechistów Parafialnych

Ks. prał. mgr lic. Bernard Błoński – diecezjalny duszpasterz ds. misyjnych

Ks. mgr Marek Andrzejuk – diecezjalny moderator Ruchu Światło-Życie

Ks. kan. mgr lic. Paweł Wiatrak – diecezjalny duszpasterz ds. ruchów i stowarzyszeń maryjnych

Ks. mgr Adam Pietrusik – diecezjalny asystent KSM

Ks. mgr Marek Bieńkowski – dyrektor *Caritas* Diecezji Siedleckiej

Ks. dr Tomasz Bieliński – duszpasterz akademicki w Siedlcach

Ks. dr Jacek Mucha – duszpasterz akademicki w Białej Podlaskiej

S. mgr Małgorzata Maksymiuk – ze Zgromadzenia Sióstr Służek Najświętszej Maryi Panny Niepokalanej, Siedlce

S. mgr Bożena Wetoszka – ze Zgromadzenia Sióstr „Jedność” pw. św. Teresy od Dzieciątka Jezus, Siedlce

P. Ilona Trojnar – prezes KSM Diecezji Siedleckiej

P. Tadeusz Federczyk – prezes Zarządu Diecezjalnego Instytutu Akcji Katolickiej

P. Ewa i Tadeusz Lipińscy – diecezjalna para Domowego Kościoła

- P. Ewa Gregorczyk – świecki koordynator Wspólnot Odnowy w Duchu Świętym
- P. Maciej Rytlewski – Droga Neokatechumenalna
- P. Małgorzata Małachowska, dyrektor KLO w Garwolinie
- P. Jolanta Łopuska – wicedyrektor KLO w Siedlcach
- P. lek. med. Tadeusz Tobiasz – Bractwo św. Judy Tadeusza
- P. lek. med. Elżbieta Kowalczyk – duszpasterstwo służby zdrowia, Siedlce
- P. Waldemar Chomicz – nadzwyczajny szafarz Komunii św. w parafii Bł. Honorata Koźmińskiego w Białej Podlaskiej
- P. Andrzej Kośmider – Fraternia Rodzin, Parczew
- P. Agnieszka Sokół – Fraternia Rodzin, Parczew
- P. Barbara Golec – duszpasterstwo prawników, Siedlce
- P. Barbara Wysokińska – katechetka, Biała Podlaska
- P. Agnieszka Kozaczuk – katechetka, Drelów

Na czekający trud z serca błogosławię.

+ *Konieczny Guda*
Biskup Siedlecki

ks. Jan Babik
Kancelarz

L.dz. 1291/2014
Siedlce, dnia 21 listopada 2014 r.

DEKRET

ustanowienia Diecezjalnego Sanktuarium Krzyża Świętego przy kościele pw. Nawrócenia św. Pawła Apostoła w Skórcu

W celu podkreślenia znaczenia oraz wielkiej czci, jakie przysługują w Kościele Katolickim Krzyżowi Jezusa Chrystusa, a także biorąc pod uwagę żywotność kultu, jakim cieszy się od 300 lat łaskami słynący Krzyż, znajdujący się w kościele parafialnym w Skórcu, przychyłam się do prośby skierowanej przez ks. Pawła Naumowicza, Przełożonego Prowincji Opatrzności Bożej Zgromadzenia Księży Marianów w Polsce z dnia 24 maja 2014 r. oraz wspólnoty parafii Skórzec i niniejszym, z dniem dzisiejszym – zgodnie z kan. 1230 Kodeksu Prawa Kanonicznego – **ustanawiam przy kościele pw. Nawrócenia św. Pawła Apostoła w Skórcu - Diecezjalne Sanktuarium Krzyża Świętego.**

Ufam, że ustanowienie w Skórcu Sanktuarium - w jubileuszowym roku 300-lecia obecności łaskami słynącego Krzyża - przyczyni się do dalszego rozwoju kultu Krzyża Chrystusowego, który jest nie tylko najważniejszym znakiem chrześcijańskiej wiary i miejscem, na którym dokonano się zbawienie świata, ale także jest źródłem mocy, męstwa i zwycięstwa dla każdego człowieka.

Opiekę nad Sanktuarium powierzam Księżom Marianom, którzy sprawują posługę duszpasterską w parafii Skórzec, zobowiązując ich do podjęcia szczególnej troski o zapewnienie obfitych środków zbawienia, przede wszystkim przez gorliwe głoszenie słowa Bożego, szafowanie sakramentów świętych, uroczyste sprawowanie liturgii oraz zatwierdzonych form pobożności ludowej. Szczegółowe normy działalności będzie wyznaczał zatwierdzony w dniu dzisiejszym Statut Sanktuarium.

Wszystkim kapłanom, osobom konsekrowanym i wiernym świeckim, którzy będą przybywać, aby modlić się przez łaskami słynącym Krzyżem naszego Zbawiciela w Sanktuarium w Skórcu, z serca błogosławię.

+ *Konrad Guda*
Biskup Siedlecki

ks. Jan Babik
Kancelarz

L. dz. 1350/2014
Siedlce, dnia 30 listopada 2014 r.

**KOMUNIKAT BISKUPA SIEDLECKIEGO
KAZIMIERZA GURDY
W SPRAWIE WIZYTY DUSZPASTERSKIEJ
ZWANEJ „KOLEDĄ”**

Czcigodni Księża!

Zbliża się okres Narodzenia Pańskiego, a wraz z nim wizyta duszpasterska zwana „kolędą”. Przy tej okazji chciałbym przypomnieć najważniejsze wytyczne na temat wizyty kolędowej w parafiach Diecezji Siedleckiej.

1. Wizyta duszpasterska zwana „kolędą” należy do obowiązków parafialnego duszpasterstwa nad rodzinami i dlatego powinna obejmować wszystkie bez wyjątku rodziny oraz osoby, poczuwające się do związku ze wspólnotą parafialną. Duszpasterz odwiedzający rodzinę modli się z nią, błogosławi mieszkańców i ich mieszkanie, rozmawia z domownikami, interesuje się życiem religijnym rodziny, uczestnictwem dzieci i młodzieży w katechizacji, a także rozeznaje sytuację bytową oraz potrzeby materialne odwiedzanych osób, szczególnie rodzin wielodzietnych.

2. Każda parafia prowadzi kartoteki swoich parafian, gdzie odnotowuje się dane adresowe, przyjęte sakramenty, informacje o sytuacji rodziny itp. Należy dbać, aby ta kartoteka była uzupełniana przez duszpasterza podczas wizyty kolędowej.

3. W czasie trwania „kolędy” należy pamiętać o jej charakterze duszpasterskim. Wykluczyć wymiar wyłącznie towarzyski czy tylko materialny. *Kodeks Prawa Kanonicznego* określając cel wizyty duszpasterskiej stwierdza: „Pragnąc dobrze wypełnić funkcję pasterza, proboszcz powinien starać się poznawać wiernych powierzonych jego pieczy. Winien zatem nawiedzać rodziny, uczestniczyć w troskach wiernych, zwłaszcza niepokojach i smutku oraz umacniając ich w Panu. jak również -jeśli w czymś nie domagają - roztropnie ich korygując. Gorącą miłością wspiera chorych, zwłaszcza bliskich śmierci, wzmacniając troskliwie sakramentami i polecając ich dusze Bogu.

Szczególną troską otacza biednych, cierpiących, samotnych, wygnañców, a także przeżywających różne trudności. Stara się wreszcie o to, by małżonkowie i rodzice otrzymali pomoc do wypełniania własnych obowiązków oraz popiera wzrost życia chrześcijańskiego w rodzinach” (kan. 529 § 1).

4. **Proboszcz i wikariusz** uczestniczą na co dzień w pasterskiej trosce o parafian. Duszpasterski cel kolędy domaga się ich dorocznej wizyty w poszczególnych rodzinach w parafii. Jeżeli zachodzi **słuszna racja duszpasterska** w „kolędzie” mogą ich wspomóc księża **związani z parafią lub diakoni naszego Wyższego Seminarium Duchownego będący na praktyce duszpasterskiej**. Natomiast nie do przyjęcia jest posyłanie na „kolędę” księży w żaden sposób nie związanych z parafią i nieznanym wiernym, a także alumnów z naszego Seminarium, czy też z innych seminariów. Alumnom nie wolno chodzić po „kolędzie” pod sankcją uzurpowania sobie urzędu, do którego nie mają prawa.

5. Wielu ludzi potrzebuje duszpasterskiej rozmowy z kapłanem. Dlatego **należy tak układać plan wizyty duszpasterskiej, by on mógł poświęcić odwiedzanym rodzinom odpowiednią ilość czasu i uwagi (minimum 10-15 minut)**. Osoby, które wymagają dłuższej rozmowy należy zaprosić do kancelarii parafialnej po zakończeniu wizyty kolędowej w parafii.

6. Obrzędy błogosławieństw przewidują podczas „kolędy” czytanie fragmentu Pisma Świętego, odmówienie lub odśpiewanie psalmu, wspólne modlitwy wstawiennicze, pokropienie mieszkania wodą pobłogosławioną, a na zakończenie udzielenie błogosławieństwa. Zachęcam do korzystania z rytuału kolędowego „Pokój temu domowi”. Przed rozpoczęciem „kolędy” w parafii należy wiernym przypomnieć, jak należy przygotować się do wizyty duszpasterskiej: stół nakryty obrusem, krzyż między zapalonymi świecami, woda pobłogosławiona i kropidło. Uczniowie powinni przygotować do wglądu duszpasterza zeszyty z katechizacji.

7. Tematem, który budzi najwięcej kontrowersji i komentarzy są ofiary składane przy okazji kolędy. Należy wiernym wyjaśnić, że ofiara pieniężna nie jest warunkiem wizyty duszpasterskiej. Ofiary składane przy okazji kolędy są wyrazem troski o potrzeby wspólnoty Kościoła, zatem: na utrzymanie

kościół, na remonty lub budowę, na działalność charytatywną, także na instytucje diecezjalne. Część zebranych pieniędzy jest przeznaczona dla księdza. Jest to dodatkowa trzynasta pensja - jaką otrzymują pracownicy w zakładach pracy.

Ufam, że Czcigodni Księża przyjmą te wskazówki w duchu troski o dobro duchowe swoich wiernych i uczynią wszystko, aby czas odwiedzin kołędowych przyniósł jak najlepsze owoce duszpasterskie.

Z pasterskim błogosławieństwem

+ *Kazimierz Guda*
Biskup Siedlecki

L. dz. 1367/2014

Siedlce, dnia 3 grudnia 2014 r.

DEKRET BISKUPA SIEDLECKIEGO KAZIMIERZA GURDY O PRZEŻYWANIU ROKU ŻYCIA KONSEKROWANEGO W DIECEZJI SIEDLECKIEJ I O DODATKOWYCH MOŻLIWOŚCIACH UZYSKANIA ŁASKI ODPUSTU ZUPEŁNEGO

Dnia 30 listopada 2014 r., w pierwszą niedzielę Adwentu, rozpoczął się w Kościele - z woli papieża Franciszka - Rok Życia Konsekrowanego, który zakończy się 2 lutego 2016 r. Będzie on przeżywany pod hasłem: „Ewangelia, prorocтво, nadzieja – życie konsekrowane w Kościele dzisiaj”.

Ogłaszając ten Rok Ojciec Święty dał wszystkim wiernym dobrą sposobność wyrażenia wdzięczności Bogu za dar powołania i posługę osób konsekrowanych, bez których świadectwa i poświęcenia trudno sobie wyobrazić życie Kościoła. Pragnął również, aby wszyscy na nowo odkryli wartość całkowitego poświęcenia się Bogu i uświadomili sobie lepiej rolę osób konsekrowanych w Kościele.

W tym celu, w ciągu najbliższego roku, będzie organizowanych w naszej Diecezji wiele spotkań modlitewnych z tymi i za tych, którzy realizują swe powołanie w zakonach, w Instytutach Świeckich czy w Indywidualnych Formach Życia Konsekrowanego. Nie zabraknie też przedsięwzięć duszpasterskich, dzięki którym będzie można lepiej poznać bogactwo ich charyzmatów, niezwykle życie świętych i różnorodność dzieł, które prowadzą.

Ponadto papież Franciszek udzielił daru *odpustu zupełnego* na czas trwania Roku Życia Konsekrowanego. Niniejszym zatem ogłaszam, że na mocy dekretu Penitencjarii Apostolskiej z dnia 23 listopada 2014 r., istnieje dodatkowa możliwość zyskiwania *odpustu zupełnego*. Należy mieć na uwadze ogólne normy, które mówią, iż można go uzyskać jeden raz dziennie, zarówno dla siebie, jak i dla zmarłych, spełniając stałe warunki: 1) przystąpienie do sakramentu pokuty, 2) przyjęcie Komunii św., 3) modlitwa w intencjach Ojca Świętego.

Specjalny *odpust zupełny* z racji trwającego Roku Życia Konsekrowanego będą mogli uzyskać członkowie Instytutów Życia Konsekrowanego oraz wszyscy wierni po spełnieniu w/w warunków:

I. w Rzymie – ilekroć pobożnie uczestniczyć będą w międzynarodowych spotkaniach i uroczystościach określonych w odpowiednim kalendarzu Kongregacji Instytutów Życia Konsekwowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego oraz przynajmniej przez odpowiedni okres czasu oddadzą się pobożnym rozważaniom, które powinny być zakończone Modlitwą Pańską, Wyznaniem wiary w jakiegokolwiek prawnej formule oraz pobożnymi wezwaniami do Najświętszej Maryi Panny;

II. każdorazowo we wszystkich Kościołach partykularnych, w dniach diecezjalnych poświęconych życiu konsekrowanemu oraz w uroczystościach diecezjalnych organizowanych z racji Roku Życia Konsekwowanego;

III. a także, gdy pobożnie nawiedzą następujące kościoły i kaplice w Diecezji Siedleckiej:

- 1) Katedra Siedlecka
- 2) Kościół pw. św. Jana Chrzciciela w Parczewie (Sanktuarium Maryjne i Bazylika Mniejsza)
- 3) Kościół pw. Narodzenia NMP i św. Apostołów Piotra i Pawła w Leśnej Podlaskiej (Sanktuarium Maryjne i Bazylika Mniejsza)
- 4) Kościół pw. św. Anny w Kodniu (Sanktuarium Maryjne i Bazylika Mniejsza)
- 5) Kościół pw. Nawrócenia św. Pawła Apostoła w Skórcu (Sanktuarium Krzyża Świętego)
- 6) Kościół pw. Nawiedzenia NMP w Woli Gułowskiej (Sanktuarium Maryjne)
- 7) Kościół pw. Matki Bożej Szkaplerznej w Górkach k. Garwolina (Sanktuarium Maryjne)
- 8) Kościół pw. Matki Bożej Bolesnej w Goźlinie – Mariańskim Porzeczu (Sanktuarium Maryjne)
- 9) Kościół pw. św. Jana Jałmużnika w Orchówku (Sanktuarium Maryjne)
- 10) Kościół pw. św. Ludwika we Włodawie
- 11) Kościół pw. św. Teresy od Dzieciątka Jezus w Siedlcach
- 12) Kościół pw. św. Maksymiliana Kolbe w Siedlcach
- 13) Kościół pw. św. Józefa w Celinach

- 14) Kościół pw. św. Antoniego w Białej Podlaskiej (klasztór Braci Mniejszych Kapucynów)
- 15) Kaplica Zgromadzenia Sióstr Benedyktynk od Nieustającej Adoracji Najświętszego Sakramentu w Siedlcach przy ul. Rawicza 22
- 16) Kaplica Mniszek Bosych Zakonu Najświętszej Maryi Panny z Góry Karmel w Kodniu
- 17) Kaplica Zgromadzenia Sióstr Najświętszej Rodziny z Nazaretu w Łukowie przy ul. 11 Listopada 5
- 18) Kaplica Zgromadzenia Sióstr Albertynek Posługujących Ubogim w Życzynie

i tam publicznie odmówią Liturgię godzin lub przynajmniej przez odpowiedni okres czasu oddadzą się pobożnym rozważaniom, które powinny być zakończone Modlitwą Pańską, Wyznaniem wiary w jakiegokolwiek prawnej formule oraz pobożnymi wezwaniami do Najświętszej Maryi Panny.

IV. Członkowie Instytutów Życia Konsekwowanego, którzy z powodu choroby lub innych poważnych przyczyn nie są w stanie odwiedzić owych kościołów lub kaplic, mogą uzyskać *odpust zupełny*, jeśli po wyzbyciu się jakiegokolwiek przywiązania do grzechu oraz z intencją spełnienia trzech warunków zwyczajnych, kiedy będzie to tylko możliwe, przez pragnienie serca dokonają duchowego nawiedzenia albo ofiarują przez Maryję cierpienia własnego życia Miłosiernemu Bogu, dołączwszy modlitwy jak powyżej.

Pragnę wszystkich, a w szczególności tych, którzy będą ubiegać się o łaskę otrzymania *odpustu zupełnego*, usilnie zachęcić do modlitwy o nowe powołania do życia konsekrowanego. Zaś kapłani odpowiedzialni za kierowanie duszpasterstwem w wyznaczonych w III punkcie kościołach naszej Diecezji, niech czują się zachęceni i zobowiązani do gorliwego posługiwania w konfesjonalach, aby wierni tym łatwiej mogli dostąpić łask odpustowych.

Na owocne przeżywanie Roku Życia Konsekrowanego z serca błogosławię.

+ *Kazimierz Gudo*
Biskup Siedlecki

ks. Jan Babik
Kancelarz

L.dz. 1396/2014
Siedlce, dnia 20 grudnia 2014 r.

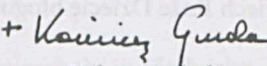
DEKRET ZATWIERDZAJĄCY ZASADY WSPÓŁPRACY I UPOSAŻENIA DUSZPASTERZY PARAFIALNYCH W DIECEZJI SIEDLECKIEJ

Dekretem z dnia 15 listopada 2006 r. (L. dz. 1067/06) Biskup Zbigniew Kiernikowski zatwierdził dokument *Zasady współpracy i uposażenia duszpasterzy parafialnych w Diecezji Siedleckiej*, który wszedł w życie od 1 stycznia 2007 r. i obowiązywał ad experimentum przez 5 lat. Okres ten miał na celu zweryfikować w praktyce życia parafialnego użyteczność przyjętych zasad, aby następnie – po ewentualnych poprawkach – zostały zatwierdzone na stałe.

Na pierwszym posiedzeniu Rady Kapłańskiej w dniu 23 października br. została podjęta decyzja o przedłużeniu dotychczasowych zasad, zawartych w powyższym dokumencie, do czasu wejścia w życie uchwał II Synodu Diecezji Siedleckiej.

Niniejszym dekretem, który zacznie obowiązywać od 1 stycznia 2015 r. zatwierdzam dokument określający *Zasady współpracy i uposażenia duszpasterzy parafialnych w Diecezji Siedleckiej*. Zwracam się z prośbą do wszystkich Księży pracujących w duszpasterstwie parafialnym, aby zapoznali się z tym dokumentem, którego tekst został opublikowany w Wiadomościach Diecezjalnych Siedleckich nr 12/2006 s. 424-434 i przyjęli go z akceptacją.

Z pasterskim błogosławieństwem

+
Biskup Siedlecki

ks. Jan Babik
Kancelerz

L. dz. 1408/2014
Siedlce, dnia 22 grudnia 2014 r.

BOŻONARODZENIOWE ŻYCZENIA BISKUPA SIEDLECKIEGO KAZIMIERZA GURDY

Drodzy Diecezjanie

Święta Bożego Narodzenia to radosne wspomnienie i przeżywanie tajemnicy Narodzenia Bożego Syna w Betlejem. Tę tajemnicę naszej wiary przeżywamy we wspólnocie Kościoła i w naszych rodzinach. W tym czasie dzielimy się opłatkiem i zapewniamy o wzajemnej miłości. Nasza radość wyrażamy przez wspólny śpiew kolęd.

Jezus narodzony w Betlejem pragnie stanąć w centrum naszych serc i naszych rodzin. Tylko wokół Niego wszyscy czują się dobrze, czują się zaakceptowani, czują się kochani. Tylko On obdarza nas prawdziwą radością.

Ze wszystkimi: ze starszymi i chorymi, z rodzicami, dziećmi i młodzieżą, z kapłanami i osobami życia konsekrowanego, dzielam radość z narodzenia naszego Zbawiciela.

Wszystkim życzę, by narodzony Jezus stał się najważniejszą osobą, zarówno w czasie dni świątecznych, jak i tych powszednich, zwykłych.

Niech Boże Dziecię błogosławi wszystkim rodzinom naszej diecezji.

+ *Kazimierz Gurdy*
Biskup Siedlecki

Siedlce, Boże Narodzenie 2014 r.

ZMIANY WŚRÓD DUCHOWIEŃSTWA

Ks. mgr Paweł BIELECKI mianowany dekanalnym duszpasterzem młodzieży w dekanacie łukowskim II (7.11.2014 r.)

Ks. mgr Łukasz BOROWSKI mianowany dekanalnym duszpasterzem młodzieży w dekanacie adamowskim (14.11.2014 r.)

Ks. mgr Michał BURDACH mianowany dekanalnym duszpasterzem ds. trzeźwości w dekanacie radzyńskim (28.11.2014 r.)

Ks. dr Grzegorz CHRUŚCIEL mianowany dekanalnym duszpasterzem rodzin w dekanacie adamowskim (14.11.2014 r.)

Ks. prał. Antoni PIETRUSZKA przedłużona kadencja na urząd dziekana dekanatu łukowskiego I na kolejne 5 lat (5.11.2014 r.)

Ks. mgr lic Marcin TODORSKI zwolniony z urzędu wikariusza parafii pw. Bł. Honorata Koźmińskiego w Białej Podlaskiej i otrzymał zgodę na podjęcie posługi w charakterze prezbitera wędrownego w ramach Drogi Neokatechumenalnej poza Diecezją Siedlecką (30.11.2014 r.)

Ks. mgr Piotr WOŹNIAK zwolniony z urzędu wikariusza parafii Życzyn i mianowany wikariuszem parafii pw. Bł. Honorata Koźmińskiego w Białej Podlaskiej (1.12.2014 r.)

Ks. mgr Paweł ŻUKOWSKI mianowany wikariuszem parafii Życzyn (1.12.2014 r.)

Godności:

Ks. Henryk LISZEWSKI, emeryt zamieszkały w Malborku, został mianowany przez Biskupa Elbląskiego Jacka Jezierskiego kanonikiem zasłużonym Pomezkańskiej Kapituły Konkatedralnej z siedzibą w Prabutach (12.11.2014 r.)

KOMUNIKATY KURII

DZIEŃ MODLITW ZA ZMARŁYCH BISKUPÓW, PREZBITERÓW I ALUMNÓW

Dzień **3 listopada** w diecezji siedleckiej jest przeżywany jako dzień modlitw za zmarłych biskupów, prezbiterów i alumnów z naszej diecezji. W związku z tym zapraszamy wszystkich kapłanów i wiernych świeckich do Katedry siedleckiej, w której o **godz. 12.00** pod przewodnictwem Biskupa Siedleckiego Kazimierza Gurdy rozpocznie się celebracja Eucharystii. Wszystkich księży zapraszamy do koncelebry.

Prosimy również księży, aby w liturgiach sprawowanych w parafiach pamiętali o dołączeniu okolicznościowej modlitwy za zmarłych, których w sposób szczególny w tym dniu wspominamy.

Ks. dr Marek Paluszkiewicz
Dyrektor Wydziału Duszpasterskiego

Siedlce, dnia 1 listopada 2014 r.

LIST DYREKTORA CARITAS DIECEZJI SIEDLECKIEJ

Czcigodny Księżu Dziekanie,
Czcigodny Księżu Proboszczu!

Zbliżają się Święta Bożego Narodzenia, więc tradycyjnie zapraszamy do włączenia się w akcję Wigilijne Dzieło Pomocy Dzieciom.

Rozprowadzane świece, zapalane na wigilijnych stołach są znakiem naszej solidarności z najbardziej potrzebującymi w Polsce i na świecie. Włączając się w akcję każdy z nas okazuje miłosierdzie. A gest miłosierdzia jest darem wzajemnym, wzbogaca dającego i przyjmującego.

10 groszy z każdej świecy przeznaczamy na pomoc dzieciom poza granicami naszego kraju. Pozostały dochód przekazywany jest bieżącą działalnością Caritas Diecezji Siedleckiej. Głównie na pomoc doraźną, leczenie, rehabilitację, leki, sprzęt medyczny, opłaty medialne, pomoc pogorzelcom oraz dofinansowanie kolonii letnich dla dzieci i posiłków w jadłodajni dla ubogich. Dane statystyczne oraz finanse ilustrujemy w załączniku.

Wyrażam ogromną wdzięczność za dotychczasowe zaangażowanie i wspieranie działań na rzecz drugiego człowieka. Caritas to nie organizacja, ale czyni podejmowane z miłości do bliźniego. Dziękuję za to, że razem z nami tworzycie Caritas.

Z modlitwą

Ks. Marek Bieńkowski

Dyrektor Caritas Diecezji Siedleckiej

L.dz. CDS/1424/14
Siedlce, dnia 5 listopada 2014 roku

Załączniki:

1. Dane statystyczne z przeprowadzonej akcji.
2. Sposób rozliczenia w 2014 roku.
3. Przydział świec.

Załącznik 1

Dane statystyczne z przeprowadzonej akcji w 2013 r.

W 2013 roku rozprowadzono:

- świeca mała: 17 000 szt.
- świeca średnia: 39892 szt.
- świeca duża 0 1880 szt.

Łączny dochód: 178 390,75 zł

Przeznaczony za działalność Caritas, m.in. w roku 2014 roku:

- dofinansowanie kolonii dla dzieci- wkład własny ponad 57 000 zł
- zakup plecaków w ramach akcji „Tornister pełen uśmiechów” - 10000 zł
- pomoc pogorzałcom - 13 542,84 zł
- pomoc doraźna (leczenie, rehabilitacja, opłaty medialne itp.) - 48568,61 zł
- wydawanie posiłków w jadłodajni w Siedlcach i Białej Podlaskiej - ok 13000 posiłków i 500 paczek żywnościowych

Załącznik 2

Sposób rozliczenia w 2014 roku.

1. Cena rozprowadzanych świec:

- mała: 5 zł
- średnia 10 zł
- duża 15 zł

2. Cena przekazywana do Caritas:

- mała: 4,50zł
- średnia: 9 zł
- duża: 13 zł

3. Wpłaty dokonujemy **przelewem**:

na konto bankowe: Ban Spółdzielczy O/Siedlce

78 9194 0007 0027 9318 2000 0010 w tytule „WDPD 2014”

lub w kasie Caritas- ul. Budowlana 1 w Siedlcach.

4. Świece do dekanatów dostarcza producent - p. Andrzej Bronicki - kom. 600 518 400.

Do parafii dekanatu siedleckiego świece dostarcza pracownik Caritas Diecezji Siedleckiej.

5. Rozliczenia dokonuje Ksiądz Dziekan do końca stycznia 2015 roku.

6. W przypadku ewentualnych zwrotów prosimy o kontakt z sekretariatem Caritas- tel. (25) 640 71 30.

Załącznik 3

Przydział świec

	Dekanat	Małe	Średnie	Duże
		Sztuk	Sztuk	Sztuk
1	Adamowski	550	1376	126
2	Biała Południe	600	1488	144
3	Biała Północ	950	2384	225
4	Domanicki	400	1008	90
5	Garwoliński	1000	2512	234
6	Grębkowski	250	640	63
7	Hański	300	784	72
8	Janowski	350	880	81
9	Komarowski	300	704	63
10	Łaskarzewski	750	1792	171
11	Łosicki	600	1472	135
12	Łukowski I	650	1648	153
13	Łukowski II	750	1808	171
14	Międzyrzeczki	800	1920	180

15	Osiecki	550	1376	126
16	Parczewski	850	2064	189
17	Radzyński	1100	2752	252
18	Rycki	1000	2528	234
19	Suchożebrski	450	1152	108
20	Terespolski	600	1504	144
21	Wisznicki	350	848	81
22	Włodawski	550	1344	126
23	Zbuczyński	450	1056	99
24	Żelechowski	950	2304	216
Siedlce	Katedra	250	560	54
	Boże Ciało	350	816	81
	Miłosierdzia Bożego	100	240	18
	Świętego Ducha	300	768	63
	Świętego Józefa	250	672	63
	Świętego Maksymiliana	50	128	9
	Świętego Stanisława	150	432	36
	Świętej Teresy	250	560	54
	Błogosławionych Męczenników	100	224	27
Świętego Jana Pawła II	100	192	18	

INFORMACJE KURII DIECEZJALNEJ W SIEDLCACH

Czcigodni Księża, przekazujemy kilka ważnych informacji kurialnych:

1. Puskę z najbliższej niedzieli z VI Dnia Solidarności z Kościołem Prześladowanym należy wpłacić w kasie Kurii, a nie przysłać bezpośrednio do Warszawy do Stowarzyszenia Pomoc Kościołowi w Potrzebie, mimo otrzymanych od tego Stowarzyszenia przekazów,

2. W dniu 21 listopada, o godz. 12.00 w Centrum Duszpastersko-Charytatywnym w Siedlcach odbędzie się spotkanie Księży Dziekanów i dekanalnych referentów ds. duszpasterstwa młodzieży,

3. W niedzielę 9 listopada jest do odczytania List Episkopatu Polski przed ŚDM w Krakowie, natomiast za tydzień 16 listopada niedzielna taca przeznaczona jest na organizację tego wydarzenia,

4. Na polecenie Księdza Biskupa rozpoczęliśmy przygotowanie do wydania nowego *Informatora Diecezji Siedleckiej*, który będzie zawierał dane na dzień 01.01.2015 r. Księża Proboszczowie, otrzymają kwestionariusz z prośbą o podanie wymaganych danych. Prosimy przekazać wypełniony kwestionariusz do dnia 20 listopada za pośrednictwem Księży Dziekanów lub drogą elektroniczną na adres kanclerz@idsl.pl.

5. Na ukończeniu jest już Kalendarz Liturgiczny. Przewidujemy, że około 20 listopada będzie do odebrania z pól dziekańskich.

Ks. dr Marek Paluszkiwicz
Dyrektor Wydziału Duszpasterskiego

Siedlce, dnia 5 listopada 2015 r.

ZAPROSZENIE NA ZJAZD P.P. ORGANISTÓW

Kuria Diecezjalna w Siedlcach
Diecezjalna Komisja ds. Muzyki Kościelnej

Kuria Diecezjalna, Komisja d.s. Muzyki Kościelnej zawiadamia, że dn. 2 grudnia 2014 r. (wtorek) w sali konferencyjnej Centrum Duszpastersko-Charytatywnego przy Kurii Siedleckiej odbędzie się Adwentowy Dzień Skupienia dla P.P. Organistów naszej Diecezji.

Przewidywany jest następujący program:

- Godz. 9.00** rejestracja w recepcji
- Godz. 9.30** wykład Ks. Pawła Sobierajskiego: „Między sztuką a duchowością – neurofizjologiczna percepcja muzyki podczas liturgii”
- Godz. 11.00** sprawy organizacyjne
- Godz. 11.30** przygotowanie liturgii i możliwość przystąpienia do sakramentu pokuty
- Godz. 12.00** msza św. w katedrze pod przewodnictwem Ks. Bp. Kazimierza Gurdy
- Godz. 13.00** spotkanie przy herbacie

Prosimy o przekazanie zaproszenia P.P. Organistkom i Organistom oraz zachęcenia do przyjazdu, aby wszyscy pełniący posługę organisty mogli wziąć udział w spotkaniu.

Koszt uczestnictwa wynosi 40 PLN.

Ks. Michał Roman Szulik
Przewodniczący DKMK

Siedlce, dnia 10 listopada 2014 r.

DZIEŃ SKUPIENIA NADZWYCZAJNYCH SZAFARZY KOMUNII ŚWIĘTEJ

W sobotę **6 grudnia**, w Sanktuarium Maryjnym w Kodniu, odbędzie się dzień skupienia nadzwyczajnych szafarzy Komunii świętej. Początek dnia skupienia o godz. 9.15. Bardzo proszę o potwierdzenie uczestnictwa **do 30 listopada**.

Ks. Waldemar Mróz
Diecezjalny duszpasterz
nadzwyczajnych szafarzy Komunii świętej

Siedlce, dnia 15 listopada 2014 r.

KOMUNIKAT W SPRAWIE STOWARZYSZENIA KS. PIOTRA SKARGI

W związku z ponownym nasileniem się działalności Stowarzyszenia Kultury Chrześcijańskiej im. Ks. Piotra Skargi z Krakowa na terenie diecezji siedleckiej, przypominamy komunikat Kurii Metropolitarnej w Krakowie na temat tego Stowarzyszenia i Fundacji z nim związanej.

Z Chrystusowym pozdrowieniem

Ks. dr Marek Paluszkiewicz
Dyrektor Wydziału Duszpasterskiego

L.dz. 1315/2014

Siedlce, dnia 18 listopada 2014 r.

Komunikat Kurii Krakowskiej **Stowarzyszenie im. Ks. Piotra Skargi**

Nr 507/2008

Kuria Metropolitalna w Krakowie otrzymuje liczne zapytania o „Stowarzyszenie Kultury Chrześcijańskiej im. Ks. Piotra Skargi” z Krakowa, względnie o związaną z nim Fundację „Instytut Edukacji Społecznej i Religijnej im. Ks. Piotra Skargi”, które rozsyłają do osób prywatnych korespondencję z prośbą o przekazywanie datków pieniężnych w zamian za wysyłanie publikacji religijnych. Wierni niejednokrotnie uskarżają się na natarczywy ton korespondencji, w której Stowarzyszenie w sposób uciążliwy narzuca kontynuowanie kontaktów i zamawianie dalszych materiałów.

„Stowarzyszenie Kultury Chrześcijańskiej im. Ks. Piotra Skargi” jest organizacją prywatną, założoną przez osoby świeckie, nie powiązaną instytucjonalnie z Kościołem i działającą na własną odpowiedzialność. Stowarzyszenie nie przedstawiło swego statutu do aprobaty władzy kościelnej, dlatego nie może być traktowane jako uznane przez Kościół stowarzyszenie wiernych (kan. 299 § 3).

W latach ubiegłych wszystkie Kurie Metropolitalne i Diecezjalne w Polsce otrzymały komunikaty w tej sprawie. W komunikacie z dnia 17 grudnia 2001 r. Arcybiskup Krakowski, Kardynał Franciszek Macharski informował m.in., że „Stowarzyszenie Kultury Chrześcijańskiej im. Ks. Piotra Skargi nie posiada aprobaty Kurii Metropolitalnej w Krakowie, ponieważ się o nią nie zwracało, chcąc prowadzić działalność niezależnie od władzy kościelnej”. W piśmie z dnia 28 października 2002 r. ówczesny Biskup Pomocniczy Archidiecezji Krakowskiej, Ks. Bp Kazimierz Nycz powiadał, iż Stowarzyszenie oraz Instytut nie posiadają aprobaty Arcybiskupa Krakowskiego, a podejmowane przez nie inicjatywy religijne nie zostały uzgodnione z Kurią Metropolitalną w Krakowie. W związku z licznymi zapytaniami w tej sprawie uprzejmie informujemy, że powyższe wyjaśnienia pozostają w dalszym ciągu aktualne.

Ks. dr Piotr Majer
Kanclerz Kurii

SPOTKANIE DORADCÓW ŻYCIA RODZINNEGO I DEKANALNYCH DUSZPASTERZY RODZIN

**Czcigodni Dekanalni Duszpasterze Rodzin
i Doradcy Życia Rodzinnego!**

28 listopada (piątek) o godz. 18.00 w Centrum Charytatywno-Duszpasterskim w Siedlcach (przy katedrze) odbędzie się spotkanie Doradców Życia Rodzinnego i Dekanalnych Duszpasterzy Rodzin. W spotkaniu będzie uczestniczył Biskup Siedlecki Kazimierz Gurda.

Serdecznie zapraszam

Ks. dr Jacek Sereda
Kierownik Działu Duszpasterstwa Rodzin

Siedlce, dnia 18 listopada 2014 r.

REKOLEKCJE SŁUŻBY ZDROWIA

Duszpasterstwo Służby Zdrowia zaprasza do udziału w Rekolekcjach Adwentowych, które będą się odbywały w dniach **od 9 do 11 grudnia br.** (wtorek – środa - czwartek) **o godz. 19.30** w kaplicy DA przy ul. Brzeskiej 37.

Tegorocznym ćwiczeniom, będzie przewodniczył ks. prał. Mieczysław Głowacki – Rektor WSD w Siedlcach

Ks. dr Piotr Pielak

Diecezjalny Duszpasterz Służby Zdrowia

Siedlce, dnia 27 listopada 2014 r.

DNI SKUPIENIA DLA OSÓB DOROSŁYCH

Ruchu Światło-Życie zaprasza osoby dorosłe, które chciałyby się włączyć w formację oazową na dni skupienia. Odbywają się one w formie comiesięcznych spotkań pt: „**Radość Ewangelii**”. Tematem tegorocznych spotkań jest słowo Boże z Ewangelii św. Jana.

Treść dnia skupienia wypełniała modlitwa, spotkanie w grupie oraz konferencja, a chętni również mogą uczestniczyć na zakończenie w nieszporych.

Najbliższe spotkanie planowane jest na **14 grudnia** (niedziela) na godzinę 15.00, zakończenie - Nieszpory 18.30.

Miejsce: **Dom „Moria” w Łukowie** (al. Kościuszki 21B).

Temat dnia skupienia: „**Samarytanka – wiara przyjaźnią z Jezusem**”

Ks. Marek Andrzejuk
Diecezjalny Moderator
Ruchu Światło-Życie

Siedlce, dnia 10 grudnia 2014 r.

ZAPROSZENIE NA SPOTKANIE OPŁATKOWE Z BISKUPEM SIEDLECKIM

Czcigodni Księża Dziekani!

Pragnę uprzejmie poinformować, że Biskup Siedlecki Kazimierz Gurda zaprasza kapłanów naszej diecezji na spotkanie opłatkowe, które odbędzie się dnia 22 grudnia 2014 r. (poniedziałek), o godz. 12.00, w gmachu Centrum Charytatywno-Duszpasterskiego w Siedlcach.

Zaproszenie jest skierowane do wszystkich Kapłanów pracujących zarówno w duszpasterstwie parafialnym, jak i pozaparafialnym oraz Księży Emerytów i Rencistów.

Bp Piotr Sawczuk
Wikariusz Generalny

L.dz. 1387/14

Siedlce, dnia 13 grudnia 2014 r.

PRO MEMORIA WYDZIAŁU NAUCZANIA

(Powinności katechety szkolnego)

1. **Nauczyciel religii** w ramach czasu pracy (czas ten dla nauczyciela zatrudnionego w pełnym wymiarze zajęć nie może przekroczyć 40 godzin tygodniowo) obowiązany jest:
  - a. realizować zajęcia dydaktyczne, wychowawcze i opiekuńcze, prowadzone bezpośrednio z uczniami lub wychowankami albo na ich rzecz;
  - b. przygotowywać się do zajęć oraz podejmować czynności związane z samokształceniem i doskonaleniem zawodowym.
2. **Nauczyciel religii** bierze udział w spotkaniach organizowanych przez szkołę, przede wszystkim zaś
  - a. w radach pedagogicznych;
  - b. w sesjach dydaktycznych i wychowawczych.
3. **Nauczyciel religii**
  - a. punktualnie rozpoczyna i sumiennie prowadzi wszystkie katechezy w ciągu całego roku szkolnego;
  - b. usprawiedliwia swoją (ewentualną) nieobecność w szkole i o tej nieobecności powiadamia dyrektora szkoły oraz księdza proboszcza.
4. **Wizyta duszpasterska** zwana kolędą nie jest usprawiedliwieniem nieobecności księdza katechety na lekcji religii.
5. **Inne powinności** nauczyciela religii:
<http://www.katecheza.diecezja.siedlce.pl/index.php?s=425>

ks. dr Krzysztof Baryga
Dyrektor Wydziału Nauczania

L.dz. 384 /K/14

Siedlce, dnia 15 grudnia 2014r.

KWESTIONARIUSZ W SPRAWIE GRUNTÓW PARAFIALNYCH

Czcigodni Księża Proboszczowie!

Biskup Zbigniew Kiernikowski w *Pro memoria dla Księży Proboszczów* z dnia 22 listopada 2005 r. (WDS nr 11/2005 s. 461-462) przypomniał o obowiązku sporządzenia w każdej parafii księgi *fundi instructi* oraz uporządkowaniu spraw własnościowych parafii. Księża Proboszczowie zostali też zobowiązani do założenia ksiąg wieczystych i przekazania do Kurii Diecezjalnej kopii odpisów map geodezyjnych poszczególnych działek, aktów notarialnych, postanowień sądowych, co w nikłym jedynie stopniu zostało zrealizowane.

W związku z powyższym, zgodnie z sugestią Rady Kapłańskiej z dnia 23 października br., przesyłam zaaprobowany przez Biskupa Siedleckiego Kazimierza Gurdę kwestionariusz dotyczący posiadanych przez parafię gruntów ziemskich i ich użytkowania. Podane dane posłużą w uzyskaniu informacji o stanie prawnym gruntów, w sporządzeniu diecezjalnego wykazu posiadanej ziemi, a także sposobów ich użytkowania. Zebrane informacje będą stanowiły również materiał dla Komisji Synodalnej, przygotowującej odpowiednie wytyczne w tej dziedzinie, które znajdują się w statutach II Synodu Diecezji Siedleckiej.

Kwestionariusz z podanymi odpowiedziami na postawione pytania, a także dołączony wykaz rejestru gruntów, pobrany z właściwej jednostki samorządowej oraz kopie aktów notarialnych, map geodezyjnych i postanowień sądowych proszę przekazać za pośrednictwem swego Księdza Dziekana, najpóźniej do końca lutego 2015 r.

Bp Piotr Sawczuk
Wikariusz Generalny

L.dz. 1407/2014
Siedlce, dnia 22 grudnia 2014 r.

KWESTIONARIUSZ

Parafia pw. ....
.....

1) Czy Parafia ma uregulowane tytuły własności, czy posiada księgę wieczystą – jeżeli tak, to proszę podać w jakim Sądzie i jaki jest numer księgi wieczystej?

2) Proszę podać spis działek będących własnością parafii, zaznaczając dokładne numery i powierzchnię działek, na których usytuowany jest: kościół parafialny, kaplice, cmentarz grzebalny, plebania i budynki gospodarcze, budynki mieszkalne i gospodarcze pracowników parafii, a także numery działek rolnych użytkowanych przez parafię lub osoby prywatne, lasów, nieużytków.

3) Czy w ostatnich 5 latach parafia zakupiła bądź sprzedała ziemię parafialną? Jeżeli tak, to o jakiej powierzchni, czy sporządzono z tej czynności akt notarialny i dokonano właściwego wpisu do księgi wieczystej?

4) Czy są na bieżąco uiszczone obowiązkowe świadczenia na rzecz państwa z tytułu nieruchomości?

5) Czy są podpisane umowy z dzierżawcami, którzy użytkują ziemię parafialną? jeżeli tak to od kiedy, na jak długo, na jakich warunkach?

6) Jaki jest roczny dochód z dzierżawy i czy pozyskiwane środki finansowe z tego tytułu są przekazywane na rzecz parafii, czy stanowią jakąś ustaloną część przeznaczoną na utrzymanie Ks. Proboszcza? Czy w tej sprawie były podejmowane jakieś ustalenia z Radą Parafialną?

ZAPROSZENIE MODERATORA DIECEZJALNEGO RUCHU ŚWIATŁO-ŻYCIE

*„Duch Święty, posłany przez Ojca i Syna, przemienia nasze serca i czyni nas zdolnymi do wejścia w doskonałą komunię Przenajświętszej Trójcy, gdzie wszystko znajduje swoją jedność. On tworzy komunię i harmonię Ludu Bożego.”
(Evangelii gaudium, 117)*

Serdecznie zapraszam Księży Moderatorów oraz Odpowiedzialnych świeckich na adwentowy Dzień Wspólnoty Moderatorów i Odpowiedzialnych, który odbędzie się **1 grudnia br. w Domu „Moria” w Łukowie** (Al. Kościuszki 21b).

Podczas spotkania chcemy wspólnie modlić się o jedności w naszych wspólnotach i uczyć się ją coraz lepiej budować. Naszą modlitwą obejmiemy również śp. ks. Marka Boruca w 7 rocznicę śmierci.

Początek spotkania o godzinie 19.30. W programie nieszpory, katecheza, spotkanie w grupach i agapa.

ks. Marek Andrzejuk
moderator diecezjalny

Z RIO DO KRAKOWA

Na zakończenie Światowych Dni Młodzieży w Rio de Janeiro, w lipcu 2013 roku, papież Franciszek ogłosił, że kolejne spotkanie odbędzie się w Polsce w 2016 roku. Wiadomość tę młodzież przyjęła z entuzjazmem, zaś kraj i Kościół stanęły przed ogromnym wyzwaniem logistycznym i duszpasterskim. Szacuje się, że na spotkaniu w Krakowie może być nawet 3 miliony młodych z całego świata. Już kilka tygodni po zakończeniu spotkania w Brazylii zauważono, że przygotowanie logistyczne to zdecydowanie za mało i, że Światowe Dni Młodzieży są okazją do odrodzenia się duszpasterstwa młodzieży w Polsce, które w ostatnich latach mocno osłabło.

Do Krakowa przez Siedlce - Diecezjalne Centrum Światowych Dni Młodzieży

Światowe Dni Młodzieży składają się z dwóch części. Dzielą się na tzw. *Dni w Diecezjach* (20-25 VII) i *Wydarzenia Centralne* (25-31 VII). Światowe Dni Młodzieży przygotowują młodzi. Jak to wygląda w naszej diecezji? Od wielu lat Diecezjalnym Duszpasterzem Młodzieży jest ks. Wojciech Hackiewicz, więc niejako z urzędu przejął funkcję, która analogicznie powstała w każdej polskiej diecezji – diecezjalnego koordynatora ŚDM. W przeddzień Niedzieli Palmowej 2014, w czasie 29. Światowego Dnia Młodzieży, dekretem Biskupa Siedleckiego zostało powołane Diecezjalne Centrum ŚDM, które odtąd jest bezpośrednio odpowiedzialne za przygotowanie ŚDM na poziomie diecezji. W skład Centrum wchodzi: dwaj kapłani (ks. Wojciech Hackiewicz i ks. Piotr Witkowicz) oraz młodzież: licealiści, studenci i osoby pracujące. Od kwietnia 2014 pracują niestrudzenie, a efekty już widać.

Zadania jakie podjęło Centrum to przede wszystkim:

1. Promocja Światowych Dni Młodzieży:

- w szkołach wśród młodzieży,
- wśród katechetów,
- Przez cyklicznie emitowaną w Katolickim Radiu Podlasie (sobota godz. 18.00) audycję poświęconą ŚDM – *W drodze do Jerycha*

- Zbudowanie i administrowanie strony www.2016jerycho.pl, która nakładem ogromnej pracy Centrum powstała w 12 wersjach językowych (polskiej, angielskiej, włoskiej, hiszpańskiej, portugalskiej, francuskiej, niemieckiej, rosyjskiej, ukraińskiej, litewskiej, czeskiej, słowackiej)
- Realizację filmu promującego naszą diecezję poza granicami kraju. Film również został przetłumaczony na 12 języków
- Materiały drukowane: ulotki, kalendarzyki etc.

2. Przygotowanie peregrynacji znaków Światowych Dni Młodzieży

Obecność znaków w wielu miejscach naszej diecezji w czerwcu 2014 roku była pierwszą tak wielką okazją do promocji ŚDM oraz do uświadomienia wiernym, że to co nas czeka w 2016 roku, to nasza wspólna sprawa i, że każdy z nas jest odpowiedzialny za dobre przygotowanie tego wydarzenia.

3. Nawijazanie kontaktu z lokalnymi władzami

Światowe Dni Młodzieży odbędą się w konkretnych miejscach, dlatego niezbędnym było spotkanie się z przedstawicielami władz i uzgodnienie współpracy zarówno w przygotowaniach do peregrynacji, jak i do spotkania w 2016 roku.

Diecezjalne Centrum także stale poszukuje lokalnych sponsorów na realizację różnorodnych projektów.

4. Realizacja projektów Krajowego Biura Organizacyjnego ŚDM:

- Videokomentarze do Ewangelii (październik 2014)
- Bilet dla Brata (pomoc finansowa dla młodzieży z 13 krajów Wschodu i Zakaukazia)

Rejonowe Centra Światowych Dni Młodzieży

Dla lepszej organizacji ŚDM, powstało w diecezji 9 rejonów, które będą przyjmowały pielgrzymów. W skład rejonu wchodzi kilka dekanatów. Odpowiedzialnymi za rejon jest powołany dekretem koordynator rejonowy ŚDM i młodzież, która stanowi grupę najbliższych współpracowników koordynatora. Docelowo grupa rejonowa ma liczyć 30 osób.

Rejony i ich koordynatorzy:

- **Siedlce** (dekanaty: siedlecki, domanicki, grębkowski, suchożebrski, zbuczynski) – **ks. Tomasz Małkiński**
- **Biała Podlaska** (dekanaty: biały północny, biały południowy, janowski, terespolski) – **ks. Leszek Mućka, ks. Jarosław Rękawek**
- **Łuków** (dekanaty: lukowski I, lukowski II, adamowski) – **ks. Paweł Bielecki**
- **Międzyrzec Podlaski** (dekanaty: międzyrzecki, łosicki) – **ks. Tomasz Bielecki**
- **Garwolin** (dekanaty: garwoliński, łaskarszewski, osiecki) – **ks. Wojciech Sobieszek**
- **Radzyń Podlaski** (dekanat: radzyński, komarowski) – **ks. Mariusz Baran**
- **Parczew** (dekanaty: parczewski, wisznicki) – **Ks. Arkadiusz Markowski**
- **Włodawa** (dekanaty: włodawski, hański) – **ks. Paweł Broński**
- **Ryki** (dekanat: rycki, żelechowski) – **ks. Tomasz Oponowicz**

Do zadań Rejonowego Koordynatora ŚDM należą:

1. Powołanie rejonowego Komitetu Organizacyjnego ŚDM w skład którego wchodzi:
  - Dziekan (dziekani) miejsca wchodzącego w skład rejonu
  - Dekanalni duszpasterze młodzieży dekanatów wchodzących w skład rejonu
  - Wybrani proboszczowie i wikariusze parafii należących do rejonu
  - Przedstawiciele podmiotów samorządowych, oświatowych i kulturalnych, których obecność w Komitecie może przyczynić się do lepszego zorganizowania ŚDM na danym terenie.
2. Zorganizowanie własnego sztabu odpowiedzialnego za bezpośrednie przygotowanie ŚDM oraz przyjęcie pielgrzymów w 2016 roku w swoim rejonie.

3. Udział wraz z 3 świeckimi przedstawicielami sztabu w Diecezjalnej Szkole Lidera ŚDM.
4. Przygotowanie duchowego i kulturalnego programu na czas pobytu młodzieży w rejonie.
5. Poszukiwanie i nawiązywanie kontaktu z grupami młodzieży z innych krajów, która wybiera się na ŚDM w celu zaproszenia jej do naszej diecezji.
6. Nawiązanie w odpowiednim czasie kontaktu z odpowiedzialnymi grup przyjeżdżającymi do rejonu.
7. Zorganizowanie, we współpracy z proboszczami, bazy noclegowej u rodzin. Weryfikacja rodzin chętnych przyjąć pielgrzymów, informowanie ich i instruowanie w kwestii przyjmowania pielgrzymów.
8. Zorganizowanie wyżywienia dla pielgrzymów.
9. Zorganizowanie transportu na terenie diecezji (np. transport szkolny) dla grup goszczących na terenie rejonu, w przypadku których zajdzie taka konieczność.
10. Zabezpieczenie opieki medycznej na czas pobytu młodzieży w rejonie.
11. Zaproszenie, w porozumieniu z księdzem dziekanem, do współpracy odpowiednie jednostki samorządu, placówek oświatowych, kulturalnych oraz podmiotów z którymi współpraca może okazać się efektywna w przygotowaniu ŚDM.
12. Zorganizowanie grupy wolontariuszy, w tym także tłumaczy, w każdym punkcie noclegowym.
13. Przeprowadzanie akcji promujących ŚDM, mające za zadanie nagłośnić wydarzenie.
14. Organizowanie w podległych sobie dekanatach, w ramach duchowego przygotowania do ŚDM, spotkań modlitewno-formacyjnych – Serce 2.0
15. Koordynowanie wyjazdu młodzieży polskiej z dekanatów należących do rejonu, na centralne obchody ŚDM w Krakowie.

Papież Franciszek kilkakrotnie w rozmowie z polskimi biskupami powiedział: „Przygotujcie dobrze Światowe Dni Młodzieży”, do tego samego zachęcał bp Kazimierz Gurda wręczając dekrety rejonowym koordynatorom

ŚDM, prosząc jednocześnie o włączenie się w przygotowania księży dziekań oraz o wspieranie koordynatorów w ich działaniach.

Jak wygląda obecnie praca rejonów?

Szkoła Lidera ŚDM

Od listopada 2014 roku koordynator i 3 osoby z jego rejonu uczestniczą w tzw. Szkole Lidera ŚDM organizowanej przez Diecezjalne Centrum ŚDM. Spotkania odbywają się raz w miesiącu i dotyczą przygotowań logistycznych *Dni w Diecezjach* (pozyskiwanie sponsorów, organizacja imprez masowych etc.) oraz stanowią element formacyjny liderów (rekolekcje).

Po 3 spotkaniach w ramach Szkoły Lidera i echach pracy poszczególnych rejonów jesteśmy przekonani, że Światowe Dni Młodzieży to ogromna szansa dla Kościoła, która w naszej diecezji jest wykorzystywana, a dzieje się to właśnie za sprawą tych 9 grup.

Rejony realizują program duchowego przygotowania do Świątowych Dni Młodzieży zaproponowany przez Krajowe Biuro Organizacyjne ŚDM. Każdego miesiąca (zwykle w 4. piątek miesiąca) odbywają się spotkania modlitewno-formacyjne **Serce 2.0** (w poprzednim roku liturgicznym nosiły nazwę Cz@t ze Słowem). Z miesiąca na miesiąc przybywa uczestników spotkań. Przykładem niech będzie rejon Biała Podlaska gdzie w listopadzie spotkanie zgromadziło ok. 450 młodych, którym nikt nie kazał przychodzić do kościoła w piątek – zostali przyciągnięci przez innych młodych.

Liderzy relacjonują te spotkania oraz inne swoje działania na portalu społecznościowym facebook (Diecezjalne Centrum ŚDM – facebook.com/SDMSiedlce), co przyciąga kolejnych i pozwala w dowiedzieć się o tym co dzieje się w Kościele. Niezwykle ważnym jest istnienie lokalnego Kościoła w sieci, gdyż niestety to tam jest najwięcej młodzieży.

Spotkania Serce 2.0 nie odbywają się tylko w wymienionych rejonach. Są one organizowane także na poziomie poszczególnych dekanatów i parafii. Mamy nadzieję, że do 2016 roku będą się odbywać wszędzie tam gdzie jest młodzież.

Rejony „prześcigają się” w pomysłowości. Zapraszają ciekawych gości na spotkania Serce 2.0, podejmują inicjatywy propagujące ŚDM (np. Bal Karnawałowy ŚDM organizowany przez rejon Miedzyrzec Podlaski, na któ-

rym obok dobrej zabawy będą udzielane informacje dotyczące ŚDM oraz zbierane fundusze na ich organizację. Warto dodać, że Patronat Honorowy nad wydarzeniem objęli Wójt Gminy Międzyrzec Podlaski oraz Burmistrz miasta, którzy zapowiedzieli swoją obecność na spotkaniu. Świadczy to o tym, że współpraca odbywa się na wszystkich ważnych poziomach).

Program Dni w Diecezjach

Młodzi, którzy będą uczestniczyć w *Dniach w Diecezjach* na terenie naszej diecezji wezmą udział w dwóch dużych spotkaniach w Siedlcach i Kodniu, zaś pozostałe dni spędzą w 9 rejonach. Zadaniem odpowiedzialnych za rejony jest przygotowanie atrakcyjnego, zarówno pod względem duchowym jak i artystycznym, programu.

Co po 2016?

Światowe Dni Młodzieży przemiją. Będzie to wspaniały czas, ale przeminie. Czy zatem warto poświęcać ponad 2 lata na przygotowanie kilku dni? Jesteśmy przekonani, że warto. Młodzież, która przyjedzie z innych krajów wróci do swoich domów. A wśród nas pozostanie nasza młodzież, która dziś pracuje nad przygotowaniem ŚDM oraz ta, która jest przyciągana przez tych pierwszych. Sztab ludzi zaangażowanych w życie parafii i diecezji. Grupy, które powstają teraz, ufamy, że pozostaną po 2016 roku i staną się początkiem do ożywienia duszpasterstwa młodzieży w Kościele.

XII Krajowe Forum Duszpasterstwa Młodzieży

Pod koniec stycznia br. w Łomży odbędzie się XII Krajowe Forum Duszpasterstwa Młodzieży. Diecezjalne Centrum ŚDM zostało poproszone o prezentację pracy w naszej diecezji, która ma stanowić przykład przygotowań dla innych diecezji. Jest to docenienie pracy wszystkich, którzy od wielu miesięcy angażują się w przygotowanie Świątecznych Dni Młodzieży na szczeblu diecezjalnym, ale także potwierdzenie, że w tej pracy nie możemy ustawać, bo takiej szansy na przyciągnięcie i zatrzymanie młodzieży w Kościele, jaką są ŚDM w Polsce może już nie być.

Ks. kan. Wojciech Hackiewicz
Diecezjalny Koordynator ŚDM

DODATEK

CZ@T ZE SŁOWEM W DIECEZJI SIEDLECKIEJ!

Trwają duchowe przygotowania do Świątowych Dni Młodzieży w Krakowie w 2016 roku. W ostatni piątek miesiąca młodzi z naszej diecezji w kilku miejscach – głównie miastach danego rejonu (diecezja została podzielona na 9 rejonów – tym samym utworzonych zostało 9 Rejonowych Center ŚDM), w piątek 28 XI spotkają się na modlitwie. Rejon Siedlce wyjątkowo spotkanie przygotował w niedzielę 30. XI o godz. 19.00 w siedleckiej katedrze.

Warto aby w spotkaniach wzięli udział nie tylko wszyscy młodzi z danego rejonu ale także wszyscy wierni. Świątowe Dni Młodzieży to spotkanie młodych, którego organizatorami powinni się czuć wszyscy wierni Kościoła Katolickiego w Polsce, aby jak prosi Polaków papież Franciszek-dobrze przygotować ŚDM w Krakowie.

Tematem listopadowych spotkań Cz@t ze słowem jest odpowiedzialność.

Katarzyna Koziół
Rzecznik prasowy ŚDM

Siedlce, dnia 27 listopada 2014 r.

MODLITWY W CELU OSIĄGNIĘCIA UZDROWIENIA POCHODZĄCEGO OD BOGA

Wstęp

Kongregacja Nauki Wiary, 14 września 2000 r., wypowiedziała się oficjalnie na temat modlitw w celu osiągnięcia uzdrowienia pochodzącego od Boga¹. Przypomniała teologiczne uzasadnienie dla takiej formy modlitw oraz określiła zasady ich organizowania. Praktyka duszpasterska świadczy, że w wielu przypadkach niektórzy duchowni, zaangażowani w organizowanie spotkań modlitewnych o uzdrowienie, nie zadali sobie trudu przyswojenia nauczania Kościoła w tej kwestii i wraz z grupami wiernych tworzą własną obrzędowość. Niejednokrotnie samowolnie wprowadzają zmiany w celebracjach liturgicznych i łączą w jedno *praktyki pobożne i czynności liturgiczne jakby w obrzędach mieszanych, czyli hybrydach*². Te zmiany skutecznie przysyłają zbawczą obecność Chrystusa Zbawiciela. Często tworzą atmosferę sensacyjności przez budzenie i wzmacnianie emocji uczestników takich spotkań.

Potrzebna jest pogłębiona refleksja teologiczna, dotycząca modlitw w celu osiągnięcia uzdrowienia pochodzącego od Boga, i kategoriyczny powrót do celebrowania świętych czynności w dyscyplinie wiary. Ta zaś zabezpiecza przed samowolą, brakiem poszanowania dla misterium Chrystusa, także przed niepotrzebnym pośpiechem, czy gorszącą niecierpliwością³. Tylko w klimacie posłuszeństwa wiary staną się czynności święte pomocą dla ich uczestników do głębszego wejścia w zbawcze tajemnice Chrystusa, uobecniane sakramentalnie w liturgii. Ukształtują też prawidłowo osobistą

---

¹ Kongregacja Nauki Wiary, *Instrukcja o modlitwach o uzdrowienie od Boga*, [http://ekai.pl/biblioteka/dokumenty/x107/instrukcja -o-modlitwach-o-uzdrowienie-od-boga/\(20.12.2014\)](http://ekai.pl/biblioteka/dokumenty/x107/instrukcja-o-modlitwach-o-uzdrowienie-od-boga/(20.12.2014)).

² Paweł VI, Adhortacja *Marialis cultus* (02.02.1974), nr 31, [http://kosciol.wiara.pl/doc/490260.Marialis-cultus \(19.12.2014\)](http://kosciol.wiara.pl/doc/490260.Marialis-cultus (19.12.2014)).

³ Jan Paweł II, *List Tajemnica i kult Eucharystii* na Wielki Czwartek 1980, Rzym 1980, nr 12.

pobożność poszczególnych członków Ludu Bożego. Wszelka samowola, mimo pobożnych deklaracji, przyczynia się do ich deformacji religijnej⁴.

1. Troska Kościoła o tych, którzy się źle mają (Mt 9,12).

1.1. Sens cierpienia

Cierpienie jest tajemnicą. Człowiek spotyka się z jego różnymi postaciami. Pyta o sens trudnych doświadczeń, przeżywanej choroby, czy cierpienie, które go osłabia fizycznie, psychicznie i duchowo. Szuka sposobu wyzwolenia się z nich. Bóg zechciał tę tajemnicę odkryć. On objawił, że nie jest autorem cierpienia. Źródłem cierpienia jest człowiek, który źle używa swego rozumu i nadużywa swej wolności. Po grzechu pierwszych rodziców Stwórca potwierdził, że ich nieposłuszeństwo spowodowało poważne skutki. Odtąd kobieta w bólu będzie rodzić dzieci. Adam w trudzie będzie zdobywał pożywienie, bo ziemia będzie rodzić cierń i oset. Oboje doświadczą śmierci cielesnej. Wrócą do ziemi, bo ich ciała stały się śmiertelne. Są prochem i w proch się obrócą (Rdz 3, 1-18).

Czasem cierpienie jest niezawinione, jak o tym świadczy biblijny Hiob. Bóg je dopuszcza, by z niego wyprowadzić większe dobro. Hiob nie od razu zrozumiał zamysł Boga. Gdy to pojął, wyznał przed Nim: *Dotąd Cię znałem ze słyszenia, teraz ujrzało Cię moje oko, dlatego odwołuję, co powiedziałem, kajam się w prochu i w popiele* (Hi 42, 5-6). Bóg przemienił jego smutek i ból w radość i wesele. O sensie niezawinionego cierpienia świadczy nade wszystko Jezus. On uzdrowił niewidomego od urodzenia. Na pytanie uczniów: *Rabbi, kto zgrzeszył, że się urodził niewidomym – on czy jego rodzice?*, odpowiedział: *ani on nie zgrzeszył, ani rodzice jego, ale stało się tak, aby się na nim objawiły sprawy Boże* (J 9,1-3).

Chrystus, wcielony Syn Boży, przyjął na siebie dobrowolnie cierpienie. Umarł na krzyżu i zmartwychwstał dla zbawienia wszystkich ludzi i całego świata. Podczas swojej publicznej misji uzdrawiał ludzi, ale nade wszystko ukazał zbawczy sens cierpienia. On też daje człowiekowi siłę do przyjęcia cierpienia i godnego jego przeżywania. Zachęca: *Przyjdźcie do Mnie wszyscy, którzy utrudzeni i obciążeni jesteście, a Ja was pokrzepię. Weźcie moje jarzmo*

⁴ Zob. K. Matwiejuk, *Samowola w celebracjach liturgicznych - deformacja liturgiczna*, „Warszawskie Studia Teologiczne”, XXV/2 /2012, s. 249-261.

na siebie i uczcie się ode Mnie, bo jestem cichy i pokorny sercem, a znajdziecie ukojenie dla dusz waszych. Albowiem jarzmo moje jest słodkie, a moje brzemię lekkie (Mt 11, 28-30).

1.2. Wcielony Syn Boży utożsamił się z każdym człowiekiem.

Syn Boży przyjmując ludzką naturę wszedł w historię świata i pragnie wejść w historię każdego człowieka. On *przez wcielenie swoje zjednoczył się jakoś z każdym człowiekiem* (KDK 22), zwłaszcza z człowiekiem cierpiącym. Do Szawła, podążającego do Damaszku, aby tam dokonać aresztowania chrześcijan, skierował pytanie: *Szawle, Szawle, dlaczego Mnie prześladujesz? Kiedy prześladowca wyznawców zmartwychwstałego Pana pyta: Kto jesteś, Panie?, otrzymał odpowiedź: Ja jestem Jezus Nazarejczyk, którego ty prześladujesz* (Dz 22, 7-8). Tajemnicę identyfikacji ze swymi wyznawcami, Jezus wyjaśniał słuchaczom podczas publicznej działalności. *Uczył, że cokolwiek uczyniliście jednemu z tych braci moich najmniejszych, Mnieście uczynili* (Mt 25,40).

Tę świadomość budzi ustawicznie Kościół u swoich członków głosząc Ewangelię i obwieszczając tajemnicę wcielenia Syna Bożego i dokonanego przez Niego odkupienia mocą śmierci i zmartwychwstania. W tę tajemnicę wprowadza Wcielony Logos swoich uczniów przez liturgię, zwłaszcza przez sakramenty święte. On zawarł w czynnościach liturgicznych moc wypędzania złych duchów oraz uzdrawiania chorych (Mt 10,8). Szczególnym znakiem Jego troski o chorych jest sakrament namaszczenia chorych. Praktykę jego sprawowania opisał św. Jakub. *Choruje ktoś wśród was? Niech sprowadzi kapłanów Kościoła, by się modlili nad nim i namaścili go olejem w imię Pana. A modlitwa pełna wiary będzie dla chorego ratunkiem i Pan go podźwignie, a jeśliby popełnił grzechy, będą mu odpuszczone* (Jk 5,14-15). Uczniowie posłani przez Chrystusa poszli z Jego Ewangelią na cały świat i *wyrzucali też wiele złych duchów oraz wielu chorych namaścili olejem i uzdrawiali* (Mk 6, 12-13).

1.3. Modlitwy o uzdrowienie

W każdej epoce Kościoła, także dzisiaj, Kościół udziela sakramentów świętych, w tym sakramentów uzdrowienia, czyli pokuty i namaszczenia chorych, ale także praktykuje modlitwy indywidualne i wspólnotowe

o uzdrowienie. Kieruje je z ufnością do Boga, aby, jeśli taka jest Jego wola, przywrócił zdrowie ludziom chorym i cierpiącym, a także dał zrozumienie sensu tych doświadczeń. Istotą tych modlitw jest otwarcie się na Boże obdarowanie, zatem przyjęcie daru zdrowia, albo przyjęcie trudnej łaski cierpienia i choroby. Te modlitwy muszą dokonywać się w klimacie modlitwy Jezusa w Ogrójcu: Boże, *nie moja wola, lecz Twoja niech się stanie* (Łk 22,42).

W ostatnich latach, niepokojącym zjawiskiem stało się tworzenie sensacji wokół takich modlitw. Niepokojące są również ich formy. Wprowadza się bowiem różne znaki i wymyślone obrzędy oraz używa się czasem udziwionych formuł modlitewnych. Te praktyki utrudniają zrozumienie, że Bóg jest źródłem wszelkich łask, których udziela według swojej woli ludziom ufnie otwierającym się na Jego dary. Emocje modlących się o łaskę zdrowia, zwłaszcza powierzchowna pobożność maryjna, lub praktyki dewocyjne, związane z kultem świętych, powodują niepokój u ludzi religijnie wrażliwych. Budzą też coraz większą pretensjonalność u ludzi o płytkiej, często dewocyjnej, pobożności.

Niektóre grupy lub ich liderzy przypisują sobie czasem domniemany charyzmat uzdrawiania. Kościół, w oparciu o Boże objawienie, potwierdza istnienie charyzmatów, bo *jednemu dany jest przez Ducha dar mądrości słowa, drugiemu umiejętność poznawania według tego samego Ducha, innemu jeszcze dar wiary w tymże Duchu, innemu łaska uzdrawiania w jednym Duchu* (1Kor, 12,8-9). Ale tłumaczy, że używanie duchowych darów jest ukierunkowane na budowanie jedności Kościoła. Apostoł Narodów poucza: *Ten zaś, kto prorokuje, mówi ku zbudowaniu ludzi, ku ich pokrzepieniu i pociesze. Ten, kto mówi językiem, buduje siebie samego, kto zaś prorokuje, buduje Kościół* (1 Kor 14,4-5). Korzystanie z duchowych darów dokonuje się zawsze w posłuszeństwie Kościołowi. Jeśli go brak, to jest znak, że człowiek staje się narzędziem złego ducha.

Charyzmatu uzdrawiania nie można przypisywać samowolnym charyzmatykom. To Duch Święty udziela swoich darów każdemu tak, jak chce (1 Kor 12,11). Zatem, w spotkaniach modlitewnych organizowanych celem prośby o uzdrowienie, byłoby niedopuszczalne przypisywanie *charyzmatu uzdrawiania* jakiejś kategorii uczestników, na przykład kierownikom grupy. Kościół poucza, że w modlitwie *nie pozostaje nic innego, jak zawierzyć suwerennej woli Parakleta, który daje pewnym osobom specjalny charyzmat uzdrawiania, aby ukazać moc łaski Zmartwychwstałego. Nawet najzarliwsze*

*modlitwy nie sprawią uzdrowienia z wszystkich chorób*⁵. Chrystus tak to wyjaśnił nawróconemu Szawłowi: *Wystarczy ci mojej łaski. Moc bowiem w słabości się doskonali* (2 Kor 12,9). Św. Paweł, rozumiejąc znaczenie cierpienia, z pokorą wyznał, że *w moim ciele dopełniam braki udręk Chrystusa dla dobra Jego Ciała, którym jest Kościół* (Kol 1,24). Nie tylko łaska zdrowia, ale także cierpienie, ma głęboki sens zbawczy.

2. Wiara jako istotny warunek modlitw o uzdrowienie

Człowiek doświadcza wielokrotnie w swoim życiu różnorodnych utrapień i przeciwności. Szczególnie cierpi, gdy jest niezrozumiany, czy oszukany. Cierpi z powodu niesprawiedliwości. Cierpi bardzo, gdy czuje się bezradny wobec choroby własnej czy bliźniego, lub wobec zniewolenia serca oraz umysłu własnego, czy swoich bliźnich. Czasem w takich sytuacjach popada w zwątpienie i rozpacz. Człowiek wierzący nie może tracić nadziei. *Bo Duch przychodzi z pomocą naszej słabości. On działa w głębi jego serca. Gdy człowiek obolały nie potrafi się modlić tak, jak trzeba, sam Duch przyczynia się za nami w błaganiach, których nie można wyrazić słowami. Ten zaś, który przenika serca, zna zamiar Ducha, [wie], że przyczynia się za świętymi zgodnie z wolą Bożą* (Rz 8, 26-27). Człowiek cierpiący, wzmocniony mocą Ducha Ojca i Syna, potrafi ufnie wołać w swoim sercu: *Abba! Ojczy!* (Rz 8,15).

Św. Paweł przypomina, że wszyscy ci, których prowadzi Duch Boży, są synami Bożymi (Rz 8,15). Jako umiłowane dzieci, możemy więc wołać: *Ojczy, zeslij Ducha swego! Poślij swojego Syna, aby uwolnił mnie, moją żonę, córkę, mojego syna od wszelkiego zła. Możemy prosić: Panie, zaradz memu niedowiarstwu, także niedowiarstwu moich bliźnich* (Mk 9,24).

Człowiek otwarty przez wiarę na Boga rozumie, że modlitwa nie jest wymuszaniem na Nim udzielenia oczekiwanej łaski, ale pokornym: *Jeśli chcesz, użyj; jeśli to jest potrzebne dla mego czy innych ludzi zbawienia, daj nie moja, ale Twoja, Boże, wola niech się stanie.*

Modlitwie indywidualnej, przedstawianej Bogu spontanicznie, czy określonymi, zatwierdzonymi przez władzę kościelną, tekstami, winna towarzyszyć pewność płynąca z wiary, że Bóg jest najlepszym Ojcem. On kocha człowieka. Swoją miłość *do końca* ukazał w Jezusie, swoim wcielonym Synu, który umarł i zmartwychwstał dla zbawienia wszystkich ludzi.

⁵ Kongregacja Nauki Wiary, dz. cyt., nr 5.

Wiara czyni modlitwę elementem zbawczego dialogu człowieka z Bogiem. Ona stoi na straży, aby modlitwa nie stała się praktyką dewocyjną albo jakimś obrzędem zabobonnym. Wiara jest ufnym zawierzeniem człowieka Bogu. Życie z wiary jest przeżywaniem codzienności w klimacie maryjnego: *Boże, niech mi się stanie według Twego słowa* (Łk 1, 38).

3. Liturgiczne formy modlitw o uzdrowienie

3.1. Celebracje Eucharystii, liturgii godzin i błogosławieństw

Modlitwy o uzdrowienie są uważane za liturgiczne, gdy znajdują się w księgach liturgicznych zatwierdzonych przez kompetentną władzę kościelną⁶. Powinny być sprawowane w stroju liturgicznym i zgodnie z przepisаныmi obrzędami⁷. Tylko Konferencja Biskupów może dokonać ewentualnych adaptacji obrzędu błogosławieństwa chorych, jeśli uzna to za uzasadnione z punktu widzenia duszpasterskiego, ale po uprzednim potwierdzeniu przez Stolicę Apostolską⁸.

Podczas sprawowania Najświętszej Eucharystii, także wg formularza za chorych⁹, nie wolno wprowadzać żadnych liturgicznych czy pozaliturgicznych modlitw o uzdrowienie, oprócz specjalnej intencji w modlitwie wiernych o uzdrowienie chorych¹⁰. Bo *nikomu innemu, chociażby nawet był kapłanem, nie wolno na własną rękę niczego dodawać, ujmować lub zmieniać w liturgii* (KL 22 § 3). A przewodniczący zgromadzenia eucharystycznego *nie może uważać siebie za »właściciela«, który dowolnie dysponuje tekstem liturgicznym i całym najświętszym obrzędem jako swoją własnością i nadaje mu kształt osobisty i dowolny. Może to się czasem wydawać bardziej efektowne, może nawet bardziej odpowiadać subiektywnej pobożności, jednakże obiektywnie jest zawsze zdradą tej jedności, która się w tym Sakramencie jedności nade wszystko winna wyrażać. (...) Natomiast w warunkach normalnych nieliczenie się z przepisami liturgicznymi musi być odbierane jako brak poszanowania dla Eucharystii — podyktowany może indywidualizmem, a może bezkrytycznym stosunkiem do lansowanych opinii, a może jakimś brakiem*

⁶ Tamże, art. 2.

⁷ Tamże, art. 3, § 1.

⁸ Tamże, art. 3, § 2.

⁹ *Mszal rzymski dla diecezji polskich*, Pallottinum, Poznań 1986, s. 164”.

¹⁰ Kongregacja Nauki Wiary, dz. cyt., art. 7, § 1, 2.

*ducha wiary*¹¹. Te zasady obowiązują bezwzględnie także przy celebracji liturgii godzin i sakramentaliów.

Na organizatorach spotkań modlitewnych ciąży obowiązek bezwzględnego uszanowania świętości liturgii. Ona bowiem jest miejscem i sposobem doświadczenia w wierze zbawczej obecności zmartwychwstałego Chrystusa. W przypadku transmisji należy zadbać, aby przekazywano istotne treści liturgicznej celebracji, a nie skupiano się na ewentualnych incydentach¹².

3.2. *Celebracja sakramentu namaszczenia chorych*

Szczególnym wyrazem troski Chrystusa o chorych jest sakrament namaszczenia chorych. Jego adresatami są wierni, których życie jest zagrożone z powodu choroby, czy koniecznej operacji, także osoby w podeszłym wieku, których siły opuszczają, również dzieci, jeżeli osiągnęły taki poziom umysłowy, że może on im przynieść pokrzepienie, oraz chorzy, którzy stracili przytomność lub używanie rozumu. Sakrament ten można powtarzać, gdy chory po przyjęciu namaszczenia wyzdrowiał i ponownie zachorował, albo gdy w czasie trwania tej same choroby nastąpiło poważne pogorszenie¹³.

Jego celebrację można połączyć z obrzędami mszalnymi¹⁴. Podczas celebracji Eucharystii, liturgia namaszczenia rozpoczyna się po homilii od modlitwy litanijskiej lub od gestu włożenia rąk. Jeśli jest więcej szafarzy sakramentu, każdy z nich wkłada ręce na tych chorych, którym udzieli namaszczenia. Formułę sakramentalną wypowiada się przy każdym namaszczeniu. Przynajmniej raz powinni ją usłyszeć wszyscy zgromadzeni¹⁵.

3.3. *Posługa egzorcyzmu*

Egzorcyzm należy do sakramentaliów, czyli świętych znaków, które ustanowił Kościół. Te znaki święte, z pewnym podobieństwem do sakramentów oznaczają skutki duchowe, które osiąga się przez modlitwę Kościoła.

¹¹ Jan Paweł II, dz. cyt., nr 12.

¹² Kongregacja Nauki Wiary, dz. cyt., art. 6.

¹³ *Sakramenty chorych, Obrzędy i duszpasterstwo*, Księgarnia św. Jacka, Katowice 1980, nr 8-14.

¹⁴ Tamże, nr 104-106.

¹⁵ Tamże, nr 114.

Sakramentalia przygotowują ludzi do przyjęcia głównego skutku sakramentów, Bożej łaski, i uświęcają różne okoliczności życia (KKK 1667).

Egzorcyzm jest czynnością liturgiczną. Ona powinna być sprawowana w ścisłej zależności od biskupa diecezjalnego. Modlitwy egzorcyzmu, zawarte w księdze liturgicznej, powinny być oddzielone od nabożeństw w intencji uzdrowienia. Bezwzględnie zabrania się włączania modlitw egzorcyzmu w celebrację Mszy Świętej, sakramentów i liturgii godzin¹⁶.

Biskup diecezjalny, jeśli uzna za stosowne może w szczególnych okolicznościach zalecić zgromadzenie wiernych na modlitwę o uwolnienie od pokus szatańskich i udręk, lub zabezpieczyć przedmioty i miejsca od wpływu złych duchów. Takiej modlitwie ma przewodniczyć prezbiter. Wówczas należy wykorzystać modlitwy, zawarte w dodatku w księdze liturgicznej z egzorcyzmem¹⁷.

Duszpasterze nie powinni odmawiać duchowego wsparcia osobom, które są narażone na diabelskie zniewolenie. Mogą oni odmówić odpowiednie modlitwy razem osobami zainteresowanymi lub za nie, prosząc dla nich o Boży pokój. *Duchowej pomocy nie należy również odmawiać wierzącym, których Zły nie dotyka* (por. 1 J 5,18), *ale którzy doznając jego pokus, czują się źle, gdy pragną dochować wierności Panu Jezusowi i Ewangelii*¹⁸. Jednak w żadnym razie nie wolno stosować egzorcyzmu.

Modlitwom i błaganiom o duchowy pokój może przewodniczyć także diakon. On, jak również sami wierni indywidualnie, mogą korzystać z tekstów modlitw błagalnych w zmaganiu się z mocami ciemności, zawartymi w księdze liturgicznej¹⁹.

4. Adoracje eucharystyczne

Najświętszy Sakrament jest skutecznym znakiem obecności paschalnego Chrystusa. Adoracja Najświętszego Sakramentu jest szczególną formą uwielbienia Jego obecności. Jest przedłużeniem Jego sakramentalnej obecności po zakończeniu celebracji Ofiary eucharystycznej. Obecność zmar-

¹⁶ Kongregacja Nauki Wiary, dz. cyt., art. 8, § 1, 2, 3.

¹⁷ *Egzorcyzmy i inne modlitwy błagalne*, wyd. wzorcowe, Księgarnia św. Jacka, Katowice 2002, s. 87-94.

¹⁸ Tamże, nr 15.

¹⁹ Tamże, s. 95-104.

tychwstałego Pana w sakramencie Eucharystii czyni Go Emmanuelem, Bogiem bliskim ludzkich spraw. On daje siebie swoim chorym wyznawcom w komunii św. poza mszą św. Jego wyznawcy mogą Go adorować. Dzięki adoracji eucharystycznej człowiek potrafi łatwiej zrozumieć sens wydarzeń, w których na co dzień uczestniczy, i przyjmować także trudne doświadczenia, które Opatrzność Boża na niego dopuszcza. Wtedy łatwiej jest wszystko czynić na chwałę Boga.

Adoracja Najświętszego Sakramentu może przybierać różne formy. Może to być zwykłe nawiedzenie Najświętszego Sakramentu w tabernakulum z modlitwą w milczeniu. Adoracja wspólnotowa jako krótsze lub dłuższe pozostawanie przed wystawionym Najświętszym Sakramentem w monstrancji albo w puszcze winna odbywać się według przepisów liturgicznych. Może być też adoracja wieczysta lub czterdziestogodzinne nabożeństwo, do których mają prawo wspólnoty parafialne, także wspólnoty zakonne, czy stowarzyszenie modlitewne i apostołskie²⁰.

Adorujący winni umieć korzystać z Pisma Świętego, dobrać odpowiednie pieśni i modlitwy, uwzględniające okresy roku liturgicznego, również celebrować główne godziny liturgii godzin, zatem jutrznię i nieszpory, także umieć trwać na cichej modlitwie.

Należy zwracać uwagę, żeby w czasie adoracji Najświętszego Sakramentu nie odprawiać nabożeństw ku czci Matki Najświętszej czy świętych. Wyjątek stanowi różaniec maryjny, który jako *modlitwa oparta na Ewangelii i skoncentrowana na tajemnicy Wcielenia i Odkupienia jest uważna za modlitwę o wybitnym charakterze chrystologicznym*²¹. Wolno też wobec Najświętszego Sakramentu Eucharystii modlić się koronką do Miłosierdzia Bożego²².

Podczas wystawienia Najświętszego Sakramentu nie można wysuwać na pierwszy plan pragnienia uzdrowienia chorych. Wówczas wystawienie zatracą własną celowość. Adoracja eucharystyczna ma prowadzić *wiernych do uznania przedziwnej obecności Chrystusa i zaprasza ich do duchowego*

²⁰ *Komunia święta i kult Tajemnicy eucharystycznej poza mszą świętą*, Katowice 1985.

²¹ Kongregacja Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów, *Dyrektorium o pobożności ludowej i liturgii*, Pallottinum, Poznań 2003, nr 164-165.

²² Penitencjaria Apostolska, *Dekret o związaniu odpustów z Koronką do Miłosierdzia Bożego* (12.01. 2002), <http://www.faustyna.pl/zmbm/odpust-zupelny-dla-koronki-do-milosierdzia-bozego/> (20.12.2014).

zjednoczenia z Nim, zjednoczenia, które swój szczyt znajduje w Komunii sakramentalnej²³.

5. Celebracja słowa Bożego

Celebracja słowa Bożego jest formą modlitwy o uzdrowienie w tym znaczeniu, że słowo Boże ma moc uzdrawiania. Gdy setnik z Kafarnaum zwrócił się do Jezusa w sprawie sparaliżowanego i bardzo cierpiącego sługi, Jezus powiedział: *Przyjdę i uzdrowię go*. Wtedy dowódca pogański rzekł: *Panie, nie jestem godzien, abyś wszedł pod dach mój, ale powiedz tylko słowo, a mój sługa odzyska zdrowie*. Jezus pochwalił jego wiarę i powiedział: *Idź, niech ci się stanie, jak uwierzyłeś. I o tej godzinie jego sługa odzyskał zdrowie* (Mt 8, 8-13).

Słowo Boże nie jest tylko informacją o Bogu, który uzdrawia, ale uobecnia Go i aktualizuje Jego zbawcze ingerencje. Celebracja słowa Bożego ma strukturę mszalnej liturgii słowa, czyli zawiera czytania biblijne, psalm responsoryjny i homilię. Słowo Boże jest elementem zbawczego dialogu Boga z człowiekiem, bo *gdy w Kościele czyta się Pismo Święte, On sam przemawia* (KL 7). Odpowiedzią słuchaczy jest wiara. Ta bowiem rodzi się ze słuchania orędzia zbawienia (Rz 10,17).

Bóg przypomina mocą obwieszczanego orędzia zbawienia, że Jego słowo jest *skuteczne i ostrzejsze niż wszelki miecz obosieczny, przenikające aż do rozdzielenia duszy i ducha, stawów i szpiku, zdolne osądzić pragnienia i myśli serca* (Hbr 4,12). Ono leczy, przynaglając słuchacza do zmiany mentalności i dotychczasowego sposobu postępowania. Burzy jego zarozumiałe przekonanie o samowystarczalności i ogłasza mu prawdę. Proponując ją, czasem trudną, a nawet bolesną, uzdalnia człowieka do jej przyjęcia i wejścia na drogę ewangelijnego radykalizmu. Ten zaś polega na życiu według niezmiennych prawd Ewangelii, wbrew modzie tworzenia własnych wzorów życia łatwego i przyjemnego, ale bez odpowiedzialności.

Słowo Boże przyjęte z wiarą prowadzi do autentycznego zaakceptowania siebie. Prowokuje do skonfrontowania z nim własnego życia. Utwierdza w przekonaniu, że Pan Bóg nadaje sens temu, co po ludzku nie ma sensu: doznanej niesprawiedliwości, chorobie, czy cierpieniu. Uczy umiejętności akceptowania woli Boga w trudnych wydarzeniach życiowych. Uzdalnia do

²³ Kongregacja Nauki Wiary, dz. cyt., nr 5

ufnego przyjmowania Bożych darów, w tym daru zdrowia, ale także Jego błogosławieństwa do dźwignia krzyża codzienności.

Człowiek dzięki wierze zyskuje nową wrażliwość serca. Potrafi dostrzec ukrytą w sobie moc niszczenia, odwetu i zemsty. Prorok Ezechiel nazwał to zjawisko sercem kamiennym. To egocentryczne serce wchodzi dzięki wierze w proces, w którym Bóg daje serce z ciała. To serce jest otwarte na Boga i życzliwie skierowane ku drugiemu człowiekowi. Uzdrawiające słowo Boże jest swoistym skalpelem skutecznie wymieniającym serca (Ez 36, 26). Wierzący ma szansę, by ukształtować swoje serce na wzór serca Jezusa, więc serca posłusznego Ojcu i bezinteresownego w czynieniu dobra bliźnim. Tak zaczyna się umacniać jego nowa i dynamiczna, bo egzystencjalna, a nie tylko życzeniowa, relacja z Bogiem i z bliźnimi.

Bardzo ważne jest, aby celebracja słowa Bożego skutecznie chroniła jej uczestników przed instrumentalnym traktowaniem modlitwy o uzdrowienie. Słowo Boże bowiem ukazuje Boga, który spełnia zawsze wolę proszących, jeśli jest to dla nich naprawdę potrzebne, albo uzdolnia ich do właściwego rozumienia sensu cierpienia własnego czy bliźnich i jego akceptacji.

6. Pozaliturgiczne wspólnotowe spotkania modlitewne

W dziejach Kościoła byli święci cudotwórcy, którzy mocą Bożą dokonywali cudownych uzdrowień. Współczesny charyzmat uzdrawiania także wiąże się z cudotwórczymi zjawiskami. Ale problemem pastoralnym są modlitewne spotkania urządzone specjalnie z myślą o uzyskaniu dla ich uczestników cudownych uzdrowień. Modlitwy o uzdrowienie bowiem, wbrew woli Kościoła, są niejednokrotnie włączane do obrzędów mszalnych, nierzadko na zakończenie obrzędów komunijnych.

Pozaliturgiczne modlitwy o uzdrowienie winny być prowadzone w odmienny sposób od celebracji liturgicznych. Nie wolno ich mieszać z tymi celebracjami. Mogą one mieć formę katechezy, połączonej ze świadectwami. Podczas takich spotkań można stosować formy modlitwy spontanicznej lub wykorzystując teksty modlitewne, poprawne teologicznie. Można odmawiać różaniec z dopowiedzeniami, dobrze przygotowanymi. Jest możliwe, aby podczas takich modlitw stosować gest włożenia rąk. Jest to gest błogosławieństwa w imię Boga, także gest przypominający o uświęcającym działaniu Ducha Świętego w Kościele. Można organizować adorację krzyża i stosować ucałowanie relikwii świętych.

Jest rzeczą konieczną, by przewodniczący spotkaniom modlitewnym kontrolowali emocje zgromadzonych oraz zapobiegali ewentualnym wybuchom hysterii. Mają zadbać o to, by forma tych spotkań nie wywoływała sensacji oraz nie była sztuczna i teatralna²⁴.

Przewodniczący nabożeństwom o uzdrowienie mają dołożyć wszelkich starań, by stworzyć i utrzymać w zgromadzeniu atmosferę prawdziwej pobożności. Winni zachować niezbędną roztropność, jeżeli wśród uczestników nastąpi uzdrowienie. W takim przypadku, bezpośrednio po zakończeniu modlitewnego spotkania powinni oni sumiennie zebrać ewentualne świadectwa i przedstawić ten fakt kompetentnej władzy kościelnej²⁵.

Organizowanie spotkań modlitewnych wymaga pozwolenia biskupa diecezjalnego. *Pozwolenie na tego rodzaju nabożeństwa powinno być wyraźne, nawet jeśli są organizowane przez biskupów lub kardynałów lub jeśli oni w nich uczestniczą. Biskup diecezjalny ma prawo odmówić zgody na taki udział innemu biskupowi, o ile są po temu słuszne powody*²⁶.

Zakończenie

Praktykowanie modlitwy o uzdrowienie winno dokonywać się w klimacie Jezusowego zapewnienia: *O cokolwiek byście prosili Ojca, da wam w imię moje* (J 16,23). Skuteczność modlitwy zależy od woli Boga, ale także od dyspozycji proszącego²⁷. Jest nią wiara, zatem ufna otwartość serca na dar wysłuchania lub trudną łaskę cierpienia. Modlitwa wspólnot eklezjalnych winna być duchowym wsparciem dla tych, którzy pragną trwać w postawie wdzięczności wobec Boga za każde dobro, także dobro trudne, jakim jest cierpienie czy choroba.

²⁴ Tamże, art. 5, § 1,2,3.

²⁵ Tamże, art. 9.

²⁶ Tamże, art. 4, § 3.

²⁷ K. C. Norwid, *Monolog* (1846), tak wyraził przekonanie o skuteczności modlitwy: „Modlitwy idą i wracają - nie ma nie wysłuchanej. Dlatego wszystkie wysłuchane, że każda zwraca się na powrót. A dlatego powraca każda z modlitw, że wszystkie są z miłości”.

SPIS TREŚCI

Stolica Apostolska

Komunikat Kongregacji ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów 489

Episkopat Polski

Dyspensa na 26 grudnia 2014 r. 490

Decyzja o obchodach uroczystości 3 maja 491

List Episkopatu Polski o przygotowaniach do ŚDM Kraków 2016 493

Modlitwa w intencji ŚDM 2016 497

Komunikat Biskupa Siedleckiego Kazimierza Gurdy

na rozpoczęcie Roku Życia Konsekwowanego 497

List Pasterski Episkopatu Polski na Niedzielę Świętej Rodziny 500

Apel na Dzień modlitwy i pomocy Kościołowi na Wschodzie 505

Wskazania Episkopatu Polski dotyczące liturgii Mszy świętych

sprawowanych w małych grupach i wspólnotach 508

Święto Muzyki Kościelnej 2014 r. 519

Biskup Siedlecki

Informacja w sprawie zbiórki na Światowe Dni Młodzieży 521

Dekret powołania Diecezjalnej Rady Duszpasterskiej 522

Dekret ustanowienia Diecezjalnego Sanktuarium Krzyża Świętego

przy kościele pw. Nawrócenia św. Pawła Apostoła w Skórcu 524

Komunikat w sprawie wizyty duszpasterskiej 525

Dekret o przeżywaniu Roku Życia Konsekwowanego w Diecezji Siedleckiej

i o dodatkowych możliwościach uzyskania łaski odpustu zupełnego 528

Dekret zatwierdzający *Zasady współpracy i uposażenia duszpasterzy parafialnych w Diecezji Siedleckiej* 531

Bożonarodzeniowe życzenia 532

Zmiany wśród duchowieństwa 533

Komunikaty Kurii

Dzień modlitw za zmarłych biskupów, prezbiterów i alumnów 534

Pismo dyrektora Caritas Diecezji Siedleckiej 535

Informacje Kurii Diecezjalnej w Siedlcach 539

Zaproszenie na zjazd P.P. Organistów 540

Dzień skupienia nadzwyczajnych szafarzy Komunii świętej 541

Komunikat w sprawie Stowarzyszenia Ks. Piotra Skargi 542

Spotkanie doradców życia rodzinnego i dekanalnych duszpasterzy rodzin 544

Rekolekcje służby zdrowia 545

Dni skupienia dla osób dorosłych 546

Zaproszenie na spotkanie opłatkowe z Biskupem Siedleckim	547
Pro memoria Wydziału Nauczania	548
Kwestionariusz w sprawie gruntów parafialnych	549
Zaproszenie moderatora diecezjalnego Ruchu Światło-Życie	551
Z Rio do Krakowa	552

Dodatek

Cz@t ze słowem w diecezji siedleckiej!	558
<i>Ks. Kazimierz Matwiejuk,</i>	
Modlitwy w celu osiągnięcia uzdrowienia pochodzącego od Boga	559

ISSN 1230-7165

Wydawca
Wydawnictwo Diecezji Siedleckiej

Unitas

08-110 Siedlce, ul. Szkolna 22

tel. 502 574 004

e-mail: wiadomosci@wydawnictwo-unitas.pl

Nakład: 1000 egz.

Redaktor naczelny: ks. dr Marek Paluszkiewicz

Numer zatwierdził: ks. mgr lic. Jan Babik, kanclerz